

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 475

De Telepaat

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

DE TELEPAAT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Soendra Singh te Parijs.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het zomerseizoen was ten einde gespoed en bij drommen waren de Parijzenaars, na hun vacantie in een of andere badplaats te hebben doorgebracht, weder naar de hoofdstad teruggekeerd, hetzij om daar weder aan het werk te gaan — hetzij om hun leventje van nietsdoen eenvoudig op een andere plaats voort te zetten.

Wat de laatsten aangaat, zij hadden weinig of niets verricht in hun landhuizen, op hun vorstelijke buitenverblijven, of in de peperdure hotels, waar zij logeerden, en in dat opzicht zou hun leven slechts een geringe verandering ondergaan.

In plaats van de wedrennen, de tenniswedstrijden, de autoraces kwamen nu de operavoorstellingen, de soiré's en de visites — dat was het eenige verschil.

Het was nog vroeg in het winterseizoen, en als het ware met een koortsachtige begeerte wierpen de Parijzenaars zich in den maalstroom

van vermaken, waarbuiten zij het zoo lang hadden moeten stellen.

De schouwburgen hadden hunne deuren weder geopend en kondigden in groote advertenties, maar meer nog door middel van aanplakbiljetten talrijke premières aan, meerendeels van het luchtige genre, en daaronder waren een paar revues, zoo schitterend, naar werd gezegd, als zelfs Parijs ze nog nimmer had aanschouwd.

Maar meer nog wellicht dan door deze verlokkende aankondiging, werden de Parijzenaars aangetrokken door de mededeeling in vele groote bladen dat Soendra Singh, de Indische telepaat en genezer door hypnose, zijn intrede in Parijs had gedaan, en daar allen die het maar wilden en die er voor geschikt waren, van hunne kwalen zou genezen.

Men was destijds op het hoogtepunt van de blinde bewondering, om niet te zeggen de aanbidding van die geheimzinnige personages, die

velen hadden weten te genezen, ten aanschouwe van een talrijk publiek, die reeds lang door de geneesheeren waren opgegeven, en wier kwaal ongeneeslijk heette — lammen, gebrekkigen, en lijdens aan allerlei kwalen.

Het is somtijds alsof de geschiedenis der wereld is ingedeeld in scherp begrensde periodes — en dit was ongetwijfeld de periode van den gedachtenlezer, den telepaat, den hypnotiseur, den genezer door het gebed.

Wie eigenlijk Soendra Singh was, waar hij vandaan kwam, wat hij in zijn geboorteland, Bengalen, verricht had, — dat wist eigenlijk niemand.

Maar gelukkig — er bestaan nog dagbladen!

Die hebben schrandere mannen in dienst, begiftigd met een sterk ontwikkelde speurzin, en die voor ons, hun lezers, alles te weten komen, wat wij slechts weten willen.

Toen eenmaal een zoogenaamd boulevardblad den naam van Soendra Singh had genoemd, en zijn donker, met een klein zwart snorretje versierd gelaat boven het kleine artikel had afgedrukt, dat het aan hem wijdde, toen wierpen zich ook aanstonds vele andere bladen met grethigheid op den Indiër, teneinde uit zijn mond te vernemen, wat zijn doel was, wat hij te Parijs kwam verrichten, en hoe hij de menschen genas.

En het moet gezegd worden, dat Soendra Singh zich niet lang liet bidden, maar dadelijk bereid was alles mede te deelen wat men maar wilde weten — en zelfs datgene waarin niemand belang stelde.

Neen, over zijn mededeelzaamheid behoefden de reporters zich waarlijk niet te beklagen!

Men spreekt wel eens van zwijgzame Oosterlingen, maar Soendra Singh vormde dan zeker een uitzondering op den regel.

Hij praatte graag en veel, dat viel niet te miskennen.

Het duurde dan ook niet lang of de „Matin“, het „Journal“, de „Petit Parisien“, ja zelfs de deftige „Figaro“ en de ernstige „Temps“ bevatten artikelen over den Oosterling.

Hij was een groot, tamelijk schraal man, met doordringende, gitzwarte oogen, die een eigenaardigen glans hadden, en waarvan men zich dan ook zeer goed kon begrijpen, dat hun bezitter door een enkelen, doordringenden blik

grooten invloed op zijn sujetten kon uitoefenen.

Van de Westersche dracht scheen hij een hartgrondigen afkeer te hebben, want men zag hem nooit anders dan in een sneeuw wit gewaad, bestaande uit een wijde pantalon, een overkleed van zijde, een tulband, op sierlijke wijze zijn gebuind gelaat omlijstend, en lage, zoodlederen schoenen, waarvan de punten een weinig waren opgekruld.

Bij plechtige gelegenheden droeg hij groote, platte ringen van zuiver goud in de ooren.

Het viel niet te miskennen — Soendra Singh viel in den smaak der Parijzenaars, en meer in het bijzonder van het vrouwelijk deel daarvan.

Hij kwam immers uit dat mysterieuze Indië, en als men hem zag, met zijn vurige oogen, zijn adelaarsneus, zijn als met een penseel getrokken wenkbrauwen, en zijn fijn zwart snorretje, recht als een kaars in zijn sneeuw wit gewaad, dan dacht men aan de heilige witte olifanten, aan de tempels van Benares, aan de wasschingen der geloovigen aan de boorden van de Ganges, aan de ondoordringbare wildernissen, aan de Fakir's en aan tijgerjachten.

En Soendra Singh zorgde er wel voor, die sfeer van geheimzinnigheid te handhaven.

Het is waar, journalisten hadden ten allen tijde toegang tot hem — maar zij waren dan ook de eenigen.

Men zag hem slechts zeer zelden in gezelschap, maar wel reed hij paard in het Bois de Boulogne, en een paar malen zag men hem des middags langzaam langs den grooten boulevard wandelen, geheel alleen, en blijkbaar niets ziende van hetgeen er om hem heen gebeurde.

Wat men thans van hem wist was het volgende:

Hij was geboren in Bengalen, en thans 35 jaar. Pas weinige jaren geleden was hij zich bewust geworden van zijn macht, om zieken en gebrekkigen te genezen. Zijn telepatische kracht echter kende hij reeds veel langer. Hij had zijn land verlaten, om ook in Europa zijn heilbrengend werk te verrichten. Geld vroeg hij voor zijn genezingen nimmer, tenminste niet van de onbemiddelden. Wel echter moest men een klein entrée betalen, om toegang te krijgen in de zaal, waar hij zijn genezingen verrichtte.

Hij was echter een rijk man, zoo wisten de

bladen te verhalen, en deed zijn werk louter uit liefde jegens zijn lijdende natuurgenoeten.

Of hij werkelijk reeds velen genezen had?

Het viel moeilijk te ontkennen, dat volkomen betrouwbare journalisten met eigen oogen hadden gezien hoe oude lieden, die met behulp van krukken het tooneel moesten beklimmen, geheel zonder hulp en zonder van hun krukken gebruik te maken, het trapje van het tooneel weder konden afdalen, nadat Soendra Singh hen slechts eenige oogenblikken diep in de oogen had gezien, en hun eenige vragen had gesteld.

Maar of die genezingen van blijvenden aard waren, dat was een andere zaak, en, zonderling genoeg — ofschoon zij toch niet van belang ontbloot was, werd daar verder nimmer navraag naar gedaan.

Het publiek zag verlamden en zenuwzieken het trapje opstropelen, en er vroolijk weder van afhuppelen — en het juichte den wonderdoener toe, want het zou den patient waarschijnlijk nooit meer te zien krijgen.

Wat dé telepatische gaven van den Indiër aangaat — zij waren onloochenbaar.

Hij vervulde zonder enig dralen zeer moeilijke opgaven, zonder dat er sprake kon zijn van eenig bedrog.

Kortom, Soendra Singh stond voor het oogenblik in het middelpunt der belangstelling van de Parijzenaars, want het winterseizoen was pas begonnen, en men zocht gretig naar afleiding.

Een van de bladen, waarin een mededeeling betreffende den Indiër stond, kwam in handen van een Engelschman, die pas sedert een paar dagen te Parijs vertoefde, in gezelschap van een jongen vriend en den chauffeur, die zijn groote snelle toerauto bestuurde.

Hij had zich in het Grand Hotel laten inschrijven als graaf Palmhurst en zijn vriend als zijn particuliere secretaris Dixon — maar zoo heetten zij toch eigenlijk geen van beiden!

Want die Engelschman was John Raffles, de Londensche Gentleman-Inbreker, de schrik van Scotland Yard, en zijn onafscheidelijke vriend Charly Brand, die deelgenomen had aan de meeste zijner avonturen.

Uit het vervolg zal wel blijken, met welk doel Raffles zich op dat oogenblik in de Fransche hoofdstad ophield.

Toen hij het bericht over Soendra Singh in de „Matin” las, bevond hij zich met Brand in de groote, met statige praal ingerichte conversatiezaal van het beroemde hotel, en zij beiden waren er op dat oogenblik geheel alleen, want zij hadden vroeg geluncht en zich toen dadelijk naar de groote zaal begeven, waar Raffles eenige dagbladen wilde nazien.

Raffles, in een grijs wandelpak gestoken, lag bijna languit in een gemakkelijken stoel, en zijn doordringende grijze oogen keken eenige oogenblikken naar het plafond, met zijn fraaie schilderijen.

Toen opende hij langzaam den mond, en een slechts met moeite onderdrukte geeuw baande zich een weg over zijn scherp geteekende lippen.

Charly Brand hief zijn groote blauwe oogen op van het sporttijdschrift, waarin hij stond te lezen, en zijn rond, blozend jongensgezicht vertoonde eenige verbazing, toen hij vroeg:

— Gaap je, Edward?

— Het klinkt onbeleefd, mijn waarde, dat ik bevestigend op die vraag moet antwoorden, maar het is de droeve waarheid — ik geeuwde!

— Verveel je je zoo erg?

— Vervelen is de goede uitdrukking niet. Ik bevind mij in een toestand van werkeloosheid, en dat valt mij moeilijk te dragen. Daarenboven lees ik iets over Soendra Singh, en die man werkt op mijn zenuwen. Tenslotte is het te warm voor September, en dat maakt slaperig.

Charly Brand was naderbij gekomen, en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij hernam:

— Wat je hier komt doen is anders gevaarlijk en moeilijk genoeg om er goed wakker bij te blijven!

— Bedoel je die kleine zaak met onzen schatrijken Griek Karmeologos? Goede Hemel, daar denk ik zelfs niet aan!

— Ik zou er maar liever wel aan denken! Hoe meer ik er over nadenk, hoe meer ik van oordeel ben dat je je hand in een wespennest gaat steken! En je kent het Duitsche rijmpje:

„Greif niemals in ein Wespennest

Und greifest du, so greite fest!”

— Maar ik ben ook van plan om stevig toe te grijpen! hernam Raffles kalm. Een man met

zulk een onmogelijken naam, schatrijk, dom, zelfzuchtig en vol aanmatiging verdient, dat ik hem aderlaat. Bovendien ben ik kwaad op hem, omdat hij mij in Berlijn ontsnapt is, en mij gedwongen heeft, hem hierheen te volgen — want Parijs lag niet op mijn route!

— Maar de man heeft een geheel arsenaal van verdedigingsmiddelen, en zijn geld staat voor het grootste gedeelte op een bank!

— Dat weet ik, maar het brengt geen veranderingen in mijn plannen. Want ik weet ook dat hij hier een volle maand blijft en dus veel geld noodig heeft.

Hij leidt een leventje als een Indische nabob. En dat brengt mij weer op onzen vriend Soendra Singh. Apropos, Charly! Heb je geen last van het een of ander?

— Last waarvan? vroeg de jonge man verwonderd. Ik gevoel mij zoo gezond als een visch!

— Dat is jammer! hernam Raffles bedaard. Dus geen kleine verzwakking van het denkvermogen, geen tijdelijke verlamming, geen zware hoofdpijnen — niets van dat alles?

— Hoe kom je er bij! riep Brand verontwaardigd uit. Ik zeg je immers dat ik me volkomen gezond gevoel!

— Ik herhaal dat het spijtig is, want in dat geval zou je persoonlijk eens de kundigheden van onzen Indiër op de proef kunnen stellen.

— Waarom zou ik dat in 's hemelsnaam?

— Wel, louter om je menschenkennis te verkrijgen! Ik lees hier dat de man vanavond voor het eerst een voorstelling geeft, als men het zoo

noemen mag, in de Salle Wagram, die wel 4000 menschen kan bevatten, en die zonder den minsten twijfel totaal uitverkocht zal zijn!

— Als je daar zoo van overtuigd bent, Edward, dan kunnen we ons ook wel de moeite besparen om er heen te gaan! meende Brand schouderophalend. Want dan komen wij er toch niet in!

— Oh, ik heb connecties! hernam Raffles bedaard. Als ik daar binnen wil komen, dan kom ik er ook wel.

— Maar het heeft geen doel! Wij zullen er ons vervelen. Wat die Indiër doet is al oude kost, want velen voor hem deden precies hetzelfde in de groote hoofdsteden van alle landen van Europa.

— Maar dit is een Indiër, Charly! Indiërs hebben altijd mijn belangstelling gebad, dat moet je je toch herinneren! Denk eens aan alle avonturen die wij daarginds hebben beleefd!

— Maar die Soendra Singh kan wel een ordinaire kwakzalver zijn, een gewone bedrieger!

— Als hij een kwakzalver en een bedrieger is, mijn waarde, dan is hij toch zeker niet ordinair, niet gewoon! Want er behoort heel wat behendigheid en ondernemingsgeest toe, om het zoover te brengen, dat de Parijsche bladen artikelen van een derde kolom druks aan je wijden! Wij hebben overigens vanavond volstrekt niets te doen, en wij moesten daar maar eens heengaan. Je zult me dus werkelijk een groot genoegen doen, wanneer je er in slaagt, voor de duisternis gevallen is, het een of ander gebrek in je lichamelijke gesteldheid te ontdekken!

Hoofdstuk II.

De Séance.

Het was zooals Charly Brand verwacht had — toen zij het groote gebouw in de Avenue Wagram naderden, zagen zij reeds in de verte een lange file van personen, die toegang wenschten, en die door een half dozijn agenten in bedwang moesten worden gehouden.

En onder die wachtenden waren vele ongelukkigen met krukken, en zelfs in rolwagentjes

gezet, of op wier vermagerd gelaat de onbedriegelijke sporen van een of andere ongeneeslijke kwaal te bespeuren waren.

Het was een triest gezicht, en het herinnerde een weinig aan dien optocht van ongelukkigen, door Zola zoo meesterlijk beschreven in „Lourdes”.

Raffles en Charly hadden echter geen moeite om binnen te komen, want in den loop van den

middag reeds had de Londensche Gentleman-Inbreker zich genummerde plaatsbewijzen weten te verschaffen.

Toen zij eenmaal binnen waren, moesten zij eerst een kleine kamer passeeren, waar een jong geneesheer zitting hield, die zich eerst moest overtuigen of degenen, die zich door Soendra Singh wilden laten behandelen, soms een organisch gebrek hadden, want in dat geval werden zij onherroepelijk afgewezen.

De anderen kregen een briefje mede, dat zij aan den „wonderdokter” moesten toonen, en waarin met eenige woorden de aard van hun lijden beschreven stond.

Ook in de vestibule was het stampvol, en met vele anderen traden Raffles en Charly de groote zaal binnen, waar een halfduister hing, want de electrische lichten waren slechts voor een klein deel ontstoken.

Voor het groote podium hing het groote gordijn nog in onbewegelijke plooiën neder.

Een dof gefluister ging door de rijen der nieuwsgierigen en zieken.

Die ongelukkigen deelden elkander hun ervaring mede, en op aller gelaat was een hoopvolle verwachting te lezen.

Ook in de zaal zelve waren een paar politieagenten aanwezig, teneinde de orde te bewaren.

Snel liep de zaal geheel vol, en zoodra de laatste plaats bezet was, werden degenen die daar buiten nog stonden te wachten door de politieagenten verstrooid.

Toen werd het eensklaps licht in de zaal.

En bijna op hetzelfde oogenblik gingen de beide helften van het gordijn van het podium uiteen.

Soendra Singh trad naar voren, vergezeld door een helper, een zenuwachtigen student, die hem zeker behulpzaam moest zijn bij het stellen der vragen.

De Indiër begon in slecht Fransch, waarbij de student hem telkens moest helpen, een korte redevoering te houden, bijna onbewegelijk midden op het tooneel staande, waarop zich verder niets bevond als een klein tafeltje, waarnaast een stoel.

Toen Soendra Singh zijn rede geëindigd had, riep de student die hem assisteerde:

— Nummer 1 — hier komen!

Ongeveer in het midden van de zaal stond met moeite een oud moedertje op; daarbij geholpen door een jong meisje.

Zij leunde op een paar stokken en het was duidelijk te zien dat het loopen haar zeer moeilijk, ja bijna onmogelijk viel, toen zij langzaam door het middenpad voortstropelde naar het trapje, dat over de orkestruimte heen, naar het tooneel voerde.

En zij zou het ook zeker niet bereikt hebben zonder de hulp van het jonge meisje, dat haar steunde en van den student, die haar het trapje hielp bestijgen.

Het oude vrouwtje liet zich dadelijk op den stoel neervallen, die haar werd toegeschoven, kreunend van pijn en inspanning.

De Indiër ging vlak voor haar staan, duwde haar hoofd met de linkerhand zachtjes achterover en dwong haar aldus, hem in de oogen te zien.

Hij mompelde zachtjes eenige vreemde woorden, die niemand verstond en zeide toen in het Fransch, het oude vrouwtje steeds strak aanziende:

— Gij zijt volstrekt niet half verlamd. Gij zijt volkomen gezond. Uw krukken zijn overbodig. Gij kunt opstaan en loopen, omdat ik het zoo wil. Probeer het maar!

Er ging een diepe zucht van verbazing en bewondering door de zaal, toen het oude vrouwtje eensklaps van den stoel opstond, haar krukken liet vallen en vrij snel, geheel alleen, naar het trapje liep, hetwelk zij zonder iemands hulp kon afdalen.

Het jonge meisje, waarschijnlijk een kleindochter, had de krukken opgeraapt en volgde haar, met tranen van vreugde in de oogen.

Soendra Singh keek de oude vrouw een oogenblik na, glimlachte zwakjes en sprak toen eenige woorden met den student, die met luide stem riep:

— Nummer twee — hier komen!

Achter in de zaal stond een heel oude man op, met kolossale witte knevel, die er uitzag als een gepensioneerd militair.

Hij trok heel moeilijk met een been en had wel tien minuten noodig om van zijn zitplaats naar het tooneel te gaan, telkens stilstaande om zachtjes voor zich heen te vloeken.

Raffles had aandachtig toegekeken en Charly zeide fluisterend:

— Dat is toch wel kras! Zou daar geen bedrog achter schuilen?

— Dat is niet waarschijnlijk. Dat oude vrouwtje kan onmogelijk zoo goed hebben comedie gespeeld. Maar ik verzeker je dat het niet zoo verwonderlijk is, wat die Indiër daar doet. Zelfs de geneesheeren geven immers wel toe, dat er zekere zenuwachtige aandoeningen bestaan, die door den hypnotischen invloed van een mensch met een krachtigen wil te genezen zijn. Dat feit is niet te ontkennen en men ontkent het dan ook niet. Het is echter een andere vraag, of die genezingen van eenigen duur zijn — en het is maar al te waar, dat op die vraag over het algemeen ontkennend moet worden geantwoord. Wij hebben hier te doen met suggestie, die soms binnen enkele dagen, soms reeds binnen eenige uren heeft uitgewerkt! Deze methode zou pas waarde hebben, wanneer...

Raffles voltooide den zin niet, maar bleef aandachtig kijken naar een man, die vier rijen voor hem zat, wat meer rechts, deftig gekleed, met schitterende ringen aan de vingers en een bril-lanten dasspeld.

Charly, die de richting van zijn blik had gevolgd, vroeg:

— Naar wien of wat kijk je zoo? Zie je een kennis?

— Een heel goede kennis, Charly! antwoordde Raffles zachtjes. Het is Karmeologos!

— Wat zeg je daar! Wat komt die hier doen?

— Wel, juist hetzelfde als wij, denk ik! De nieuwsgierigheid heeft hem natuurlijk hierheen gedreven. Ofschoon het ook niet onmogelijk is, dat hij als patiënt hier zit! Wel, het is zeker een verrassende ontmoeting! Hoe vindt je hem?

Charly keek een oogenblik naar den Griek, die juist het gelaat terzijde had gewend om den gebrekkigen oud-gediende op zijn moeizamen weg langs het middenpad te volgen.

Het was een dik pafferig gelaat, met kleine, grijsgroene oogen onder kleurlooze wenkbrauwen, een laag voorhoofd, zwart glanzend haar, dat waarschijnlijk geverfd was, een stompen neus en breede kaken.

— Ik vind hem nogal leelijk! zeide Charly zachtjes.

— Nietwaar? hernam Raffles glimlachend. En zijn ziel is niet veel beter dan zijn gelaat!

— Is hij altijd zoo bleek?

— Veel kleur heeft hij nooit — maar ik vind hem inderdaad vanavond bleeker dan anders! Het is waar dat ik den man zelf maar een paar keeren heb gezien. Maar stil nu even — onze oude korporaal heeft, niet zonder moeite, het tooneel bereikt.

De Oosterling had den ouden man zijn briefje reeds afgenomen, las het vluchtig door, wisselde op zachten toon een paar woorden met den student, en begon den ouden man toen een paar vragen te stellen.

En daarop herhaalde zich hetzelfde korte voorval van zooveen.

Soendra Singh keek den grijsaard doorborend aan, zijn gelaat vlak bij het zijne, scheen hem iets in te fluisteren en beval hem toen met luide stem, op te staan en heen te gaan, daar hij volkomen genezen was.

En de oude man deed wat hem bevolen was en liep vlug als een jongen, alleen een weinig versuft door deze zoo plotselinge vreugde, langs het trapje en het middenpad naar zijn plaats terug.

Charly Brand had een blik geworpen op zijn eigen volgbriefje en zeide op zachten toon:

— Ik heb no. 5 — het gaat gelukkig nogal gauw!

— Nummer 3, hier komen! riep de student met zijn schelle, harde stem.

En Karmeologos stond op.

Charly Brand onderdrukte een zachten kreet van verbazing en fluisterde:

— Zie eens — onze man gaat zich onder behandeling stellen! Wist jij dat hij iets mankeerde?

— Voor zoover ik tot dusverre heb kunnen waarnemen was hij gezond, antwoordde Raffles, maar hij zal toch wel niet voor zijn genoegten aanschouwen van een zeer gemengd publiek dien Indiër gaan opzoeken! Maar als den man iets scheelt, dan moet het kwaad bloed of galziekte zijn! Ik ben benteuwd hoe het afloopt. Ik kan niet anders zeggen, als ik vind het belangwekkend, dat juist mijn vriend Karmeologos het moet zijn, die zich daar laat behandelen.

De Griek was reeds opgestaan en baande zich

onder het mompelen van eenige verontschuldigen een weg voorbij de knieën van degenen, die naast hem hadden gezeten.

En zelfs op verren afstand kon men het fonkelen zien van de juweelen, welke hij droeg.

Hij was blijkbaar zeer zenuwachtig en tot tweemaal toe struikelde hij over een trede van het trapje naar het tooneel, hetgeen telkens hier en daar in de zaal een onderdrukt gelach teweeg bracht, waarop de Indiër met een strengen blik en de student met een schel: „stilte!” reageerden.

Eindelijk stond Karmeologos op het tooneel, tegenover den wonderdokter, die hem aandachtig van top tot teen aankeek.

De Griek zeide stotterend eenige gefluisterde en onhoorbare woorden tot den student, die ze aan den Indiër overbracht, deze antwoordde even zachtjes en heel achter in de zaal riep een oneerbiedige stem:

— Harder! Wij willen er ook wel wat van verstaan!

Een mindinette, een nog jong ding met een aardig gezichtje wendde het hoofd om naar den man die geroepen had en barstte in een schaterlach uit.

En een oogenblik scheen de ernstige stemming verstoord te zullen worden, die toch zoo onmisbaar is voor dergelijke séances.

Maar Soendra Singh wendde langzaam zijn gelaat naar het jonge meisje en keek haar doorborend aan.

En het was 'alsof haar keel plotseling door een onzichtbare vuist werd dichtgeknepen — het lachje verstomde.

Karmeologos stond intusschen zenuwachtig aan zijn hoed te plukken en nam eindelijk plaats op den stoel, dien de student voor hem aanschoof.

De Indiër boog zich een weinig over hem heen en scheen hem diep in de oogen te zien.

Zijn lippen prevelden iets, wat niemand kon verstaan, en bijna op hetzelfde oogenblik knikte het hoofd van den Griek achterover en hij keek met wijd open mond naar de friezen van het kleine tooneel.

Dadelijk maakte de Indiër een wuivend gebaar met beide handen, en zeide iets tot den student.

En nog terwijl hij op zachten toon sprak, kwam het hoofd van den Griek weer voorover,

hij knipperde met de oogen, en hakkelde op verlegen toon:

— Zei u iets tegen mij?

De Indiër schudde glimlachend het hoofd, boog zich naar hem toe en zeide op zachteren toon eenige woorden tot hem, waarop de Griek gretig knikte en hem een kaartje scheen te geven, hetwelk hij uit zijn portefeuille haalde, en dat de Indiër haastig in zijn zak liet glijden.

De Griek stond op, maakte een buiging in de richting van den Indiër, en kwam het trapje afstommelen, terwijl zijn dik lichaam heen en weer zwaaide als een schip in den storm.

Raffles had glimlachend toegezien en wendde zich nu tot Charly met de woorden:

— Nu weten wij nog niet wat het geweest is! Het kan evengoed galzucht als aderspatten of een steenpuist zijn geweest! Onze goede vriend scheen er niet erg goed voor te durven uitkomen, wat mij van hem verbaast, want hij is er de man naar om alles belangwekkend en van groot gewicht te achten, wat hem betreft. Een vetpuistje op het gelaat van Alexander Karmeologos — dat staat bijna gelijk met een ramp! Maar daar gaat nummer vier al!

— En ik gevoel mij niet op mijn gemak, Edward! fluisterde Charly. Heb je wel gemerkt dat die Griek bijna onmiddellijk sliep?

— Ja, dat is ook mij opgevallen. Hij zou een voortreffelijk sujet zijn. Gevaarlijk — heel gevaarlijk met al die diamanten, welke hij tentoonstelt! Maar jij bent toch niet bang dat je onder den invloed van den Indiër zult geraken?

— Dat kun je nooit vooruit zeggen! antwoordde Charly hoofdschuddend. Je weet heel goed dat jij mij ook kunt hypnotiseeren!

— Nu, als Soendra Singh je op het tooneel reeds weet te hypnotiseeren, dan heb ik meer respect voor hem dan aanvankelijk het geval was! Wat is je kwaal?

— Ik lijd aan zenuwtrekkingen in armen en beenen!

— Liep de dokter er dadelijk in?

— Zonder een seconde te aarzelen! Hij is nog jong, nog weinig ervaren — en ik vermoed dat hij een zeker percentage krijgt, voor iederen zieke, dien hij kan toelaten. Maar ik vond mij zelf belachelijk toen ik als een trekpop voor hem stond te dansen, dat kan ik je verzekeren!

— Dat is van minder belang! hernam Raffles koeltjes. De hoofdzaak is dat je op deze wijze iets kunt te weten komen van de geheimzinnige krachten van dien Indiër!

— Maar ik mankeer niets — hij kan mij ook nergens van genezen! fluisterde Charly opgewonden.

— Als hij zoo knap is als hij zegt, moet hij dadelijk zelf bemerken dat je gezond bent!

— Maar dan zal er een relletje ontstaan! Men zal mij de zaal uitwerpen!

— Dat kunnen wij afwachten! zeide Raffles rustig. Daar komt nummer vier al aan, genezen en wel van — laten wij beleefdheidshalve zeggen een wat hoogen rug! Vooruit Charly — het is jou beurt!

Inderdaad had de student zoeven het vijfde nummer afgeroepen, en Charly ging langs het middenpad naar het trapje, met zijn volgbriefje in de hand, hetwelk hij dienzelfden middag reeds had weten machtig te worden.

Hij liep op een allerzonderlingste manier, schudde met zijn voeten, en zijn handen bewogen zich onophoudelijk, zijn vingers waren geen oogenblik in rust.

— Hij doet het prachtig! mompelde Raffles vol bewondering. Er is een uitstekend tooneelspeler aan hem verloren gegaan.

Brand was niet zonder moeite het trapje opgehuppeld, en stond nu, trekkend met beenen en armen voor den Indiër, zoodat opnieuw hier en daar in de zaal met moeite onderdrukt gelach werd vernomen.

De Indiër had het briefje langzaam van Charly aangenomen, las het vluchtig door, gaf het aan den student, en verzocht den jongen man te gaan zitten.

Hij boog zich diep over Charly heen, keek hem recht in pupillen van de oogen, en zeide met zachte en toch overal duidelijk verneembare stem:

— Gij zijt van dit oogenblik af van uw kwaal genezen! Gij kunt opstaan en als een normaal mensch loopen en uw handen bewegen. Sta op en ga weder naar uw plaats!

Als door een veer bewogen, sprong Charly op, keek als verwezen naar zijn handen, en marcheerde toen trotsch als een pauw naar het trapje, dat hij met dreunende stappen afdaalde, waarop hij links en rechts vriendelijk groetend door het middenpad weder naar zijn plaats ging, terwijl overal kreten van verrukking, verbazing en ongeloof opstegen.

Toen Charly weer naast Raffles was gezeten, riep hij opgetogen uit:

— Gij zult het niet willen gelooven, mijnheer, maar ik gevoel mij als herboren! Ik zou in staat zijn om dadelijk hard weg te loopen en een paar achterstallige oorvegen uit te deelen, die ik nog altijd verschuldigd ben aan sommige mijner vijanden!

Maar zachtjes voegde hij er aan toe:

— Die man heeft gevaarlijke oogen! Ik kan mij heel goed begrijpen dat Karmeologos bijna dadelijk in slaap viel!

Zijn blikken zochten onwillekeurig naar den Griek, maar deze had de zaal reeds verlaten.

Dubec-Sigaretten

zijn de heerlijkste Sigaretten,
welke bes'aan.

Hoofdstuk III.

Een ontmoeting bij Karmeologos.

De schatrijke Griek had voor vier of vijf weken, welke hij te Parijs dacht door te brengen een zeer fraai, van zolder tot kelder gemeubeld heerenhuis gehuurd, dat op den hoek van de

Champs Elyssées en de Rue de la Boétie was gelegen.

Hij was op dat tijdstip van zijn leven omstreeks vijftig jaar, en had zich binnen slechts

weinig jaren als gevolg van zeer gewaagde en niet altijd onaanvechtbare speculaties een zeer groot fortuin bijeen weten te garen.

Hij was sedert een paar jaren gehuwd met een Fransche dame, vier jaar ouder dan hijzelf, en die hem een zeer groot fortuin had aangebracht — Karmeologos rangschikte dit huwelijk onder zijn best geslaagde speculaties.

Madame Karmeologos, geboren Chonnard, was nog zeer levenslustig, ondanks haar jaren, en nam nog altijd deel aan alle feesten in de hoogere kringen, zij sloeg geen première over en men miste haar zelden te Auteuil en te Longchamps, als daar de beroemde voorjaarsrennen plaats vonden, als wanneer zij zich dohte in de nieuwste en duurste creaties van Paquin en andere modekoningen.

Soms gingen er weken voorbij dat de echtelieden elkander niet zagen, zoodat zij in de beste harmonie van de wereld leefden, want het was van algemeene bekendheid dat hun humeuren nog al uiteenliepen, en dat een voortdurend samenzijn er zeker niet toe zou hebben bijgedragen, dat verschil van inzicht te overbruggen.

Op dat tijdstip bevond Mevrouw Karmeologos zich toevallig eveneens te Parijs, en bewoonde met haar man het prachtige huis zoeven genoemd.

Er waren toen zes bedienden, den chauffeur niet medegerekend, en dat was eigenlijk nog te weinig, want het huis was groot en kostbaar gemeubeld, en Monsieur en Madame hielden er van, diners en partijen te geven.

De maître d'hotel was een Franschman, evenals de valet de chambre van den heer des huizes.

De kok was een volbloed Griek, beroemd om zijn kunst, de kamenier was een rasechte Londensche, het dienstmeisje kwam uit Luxemburg, en de huisknecht was een Zwitser.

Karmeologos hield van zulk een cosmopolitisch allegaartje — als hij maar goed bediend werd.

En dat werd hij, dat kon niet worden ontkend.

Het groote huis kwam aan de voorzijde met zes breede ramen op iedere verdieping, drie te weerszijden van de straatdeur, op de flauw hellende Rue de Boétie uit.

Aan den kant van de Champs Elysées strekte zich een vrij groote tuin uit, waarin zich de

garage bevond, en het was mogelijk dadelijk door de monumentale koetspoort van de straat af dien tuin binnen te rijden, waarop de auto's konden stilhouden voor de treden van het terras, waarop de groote achterdeur van het huis uitkwam.

Het was ongeveer drie uur in den middag, toen Raffles zich, nog steeds onder den naam van graaf Palmhurst, bij Karmeologos liet aandiennen.

Hij had hiermede niet de minste moeite, want de Griek had onder meer andere het gebrek, dat hij verzoet was op adellijke kennissen en niets onbeproefd liet, in de kringen van den ouden adel door te dringen, hetgeen hem overigens tot dusverre slechts voor een zeer gering deel gelukt was.

Raffles werd door den bediende, die hem de deur geopend had naar een waarlijk vorstelijk gemeubeld ontvangvertrek gebracht.

Toen hij alleen werd gelaten, keek hij eens om zich heen, bewonderde de prachtige, oude meubelen uit het tijdperk van Lodewijk XVI, de wit marmeren pendule, den vergulden spiegel van Venetiaansch glas en den ouderwetschen kroonluchter, en mompelde toen zachtjes voor zich heen:

— De eigenaar van dit huis heeft smaak! En ik acht er dien vreeselijken Griek een beetje hooger om dat hij hier niets veranderd of gemoderniseerd heeft!

Een oogenblik later ging de deur weder open en de bediende verzocht den bezoeker hem te willen volgen naar den grooten salon.

Daar trof hij den heer des huizes in gezelschap van Mevrouw Karmeologos aan, een nog sierlijke Française, die men zeker haar 54 jaar niet zou aanrekenen, maar die daartoe dan ook alle hulpmiddelen der cosmetische kunst in het geweer had moeten roepen.

Karmeologos stond op uit een lagen stoel, groot als een rustbed en kwam met een jovialen lach op zijn bol gelaat op Raffles toe, nog voor deze gelegenheid had kunnen vinden, de vrouw des huizes hoffelijk de hand te kussen.

Zijn stem bulderde, toen hij uitriep:

— Ik ben blij dat gij ons eens komt bezoeken, graaf! Ik heb over u hooren spreken door eenige mijner vrienden en het doet mij

genoegen, dat ik in staat ben, u een kleinen dienst te bewijzen met het oog op uw aanstaande reis naar Griekenland! Neem plaats wat ik u verzoeken mag! Gij rookt toch zeker?

En reeds kwam hij met een geopend kistje reusachtige sigaren op Raffles toestappen, die echter de wenkbrauwen hoog optrok en met een snellen, zijdelingschen blik op de vrouw des huizes antwoordde:

— Ik dank u, mijnheer Karmeologos — ik rook zelden of nooit om dezen tijd van den dag — en zeker geen sigaren!

Karmeologos sloeg het kistje met een luide klap weder dicht, zette het op een rooktafeltje, beet zelf met zijn groote, vierkante tanden de punt van een sigaar, en zeide daar onder door:

— Zooals gij wilt, graaf! Laten wij dan maar eens ter zake komen!

Raffles begon een verhaal op te dissen van een reis naar Athene, waartoe hij eenige inlichtingen wilde inwinnen en onder het spreken gleden zijn blikken snel en zoekend in het rond, monsterden de deuren, gaven acht op de ligging van de ramen, hun hoogte van den grond en de aanwezigheid van balconen en nam dat alles zoo goed in zijn geheugen op, dat hij desnoods een jaar later de situatie nog had kunnen na-teekenen.

En ongemerkt wist hij zich de geheele in-deeling van het groote huis te laten mededeelen.

En een kwartier daarna beleefde hij een kleine verrassing, want de deur werd geopend en de huisknecht diende met gedempte stem aan:

— Monsieur Soendra Singh!

Vlugger dan men van hem verwacht zou hebben, stond Karmeologos op.

Hij wendde zich eenigszins verlegen tot Raffles en zeide:

— Gij moet mij een oogenblik verontschuldigen, graaf! Ik wilde wel even — — gij hebt natuurlijk van Soendra Singh gehoord? Hij is een zeer belangwekkend man!

— Dat is hij, mijnheer! zeide Raffles glimlachend. Natuurlijk heb ik over hem hooren spreken. Hij heeft inderdaad verrassende genezingen tot stand weten te brengen. Ik hoop toch te mogen veronderstellen, dat gij hem niet als geneesheer — — —?

De Griek wierp een wat schuwen blik op zijn echtgenoot, kuchte eens en antwoordde, terwijl hij met zijn zwaren zegelring speelde:

— De zaak is — ik heb een ongemak aan mijn maag, waarvoor de dokters geen geneesmiddel schijnen te weten. Waarom zou ik daar een geheim van maken? Het is een zeer hinderlijke kwaal en — och wij allen hebben onze zwakheden, nietwaar? Soendra Singh is in ieder geval geen kwakzalver en — ik vind het wel de moeite waard het eens met hem te probeeren! Slaagt hij, dan is het zooveel te beter voor hem, want dan zal het hem geen windeieren leggen, slaagt hij niet, dan houd ik natuurlijk mijn geld in mijn zak! Gij excuseert mij!

— Maar dat spreekt toch immers vanzelf! antwoordde Raffles haastig. Men mag zulk een gelegenheid niet voorbij laten gaan! Maar waarom komt Soendra Singh niet hier? Ik wilde gaarne eens kennis met hem maken!

— Later dan, als gij het goedvindt, graaf! viel Karmeologos hem haastig in de rede. Zie ik u aanstonds nog?

— Dat betwijfel ik, mijnheer, antwoordde Raffles. Ik heb vanmiddag nog verscheidene dingen te doen, die geen uitstel dulden en ik zal aanstonds mevrouw verlof moeten vragen, afscheid van haar te nemen.

— Overhaast u niet, graaf! Mijn vrouw zal u interessante dingen weten te vertellen over Biarritz, Kreta, Kaïro en nog wat andere plaatsen in het Oosten, waar zij in den laatsten tijd heeft rondgezworven, haha! Tot ziens, graaf!

Hij drukte Raffles de hand en een oogenblik hield de gentleman-inbreker de weke, dikke, witte hand in de zijne.

Hij zag hem glimlachend heengaan, op de hielen van den bediende, die nog altijd op den drempel was blijven staan en wendde zich toen tot mevrouw Karmeologos met de vraag:

— Mag men weten, mevrouw, van welken aard die maagkwaal van mijnheer uw man is?

Zij haalde met hoog opgetrokken wenkbrauwen de schouders op en antwoordde met iets van verbazing in haar stem:

— Hoe wilt gij dat ik dat weet, graaf? Hij heeft wel eens over een slechte spijsvertering geklaagd — maar hij klaagt altijd, en er is hier bijna altijd een dokter over den vloer, nu eens

deze, dan weer gene. Maar in ieder geval heb ik nooit gedacht, dat het iets was, dat door hypnotiseeren kon worden weggemaakt! De dokters zeiden, geloof ik, dat het een cistus was. Kan dat?

— Welzeker, mevrouw! antwoordde Raffles glimlachend.

— Geloofst gij dat men een cistus kan weghypnotiseeren?

— Ik betwijfel het sterk, mevrouw! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Evenmin als men dat bijvoorbeeld een buil op het hoofd of een verstuikten enkel kan doen! Maar — Soendra Singh is misschien zeer knap! Men moet er het beste van hopen! Ik zal thans echter afscheid van u moeten nemen, mevrouw, maar slechts in de hoop, dat ik spoedig het genoeg zal hebben, u weer te zien!

Er werden nog eenige woorden gewisseld en toen verliet Raffles haastig het vertrek.

Daarbuiten wachtte hem de bediende, door de vrouw des huizes gescheld.

Terwijl de man hem voorging, liep Raffles door de breede gang en vervolgens de met een dikken looper bedekte trap af, die naar de groote vestibule voerde.

Op de verdieping onder die, waar de groote ontvangsalon gelegen was, liep hij Karmeologos bijna tegen het lijf.

De Griek mompelde een vage verontschuldiging en ging toen haastig verder, zonder zelfs hem aan te zien.

Raffles keek hem een oogenblik verbaasd na en mompelde toen:

— Is het onderhoud nu reeds afgelopen? En het schijnt mijn vriend Karmeologos zoozger, te hebben aangegrepen, dat hij mij bijna onder den voet loopt en mij niet eens schijnt te herkennen, ofschoon het hier toch licht genoeg is! Wat drommel heeft dat te beduiden? Is de cistus nu reeds weggehypnotiseerd? Of — — voor den drommel, ik moet er het mijne van hebben! Het komt mij voor, dat hier iets niet in orde is!

Hij liep haastig verder en zag, in de vestibule

gekomen, hoe de voordeur juist door den huisknecht voor den Indiër werd geopend, die met statigen tred het huis verliet.

Raffles wachtte nog even, en toen hij op zijn beurt op straat kwam, zag hij, hoe de Indiër in een van die auto's stapte, welke men bij de week of bij de maand kan huren, en zelf achter het stuurwiel plaats nam.

Hij zelf wenkte snel zijn eigen wagen, die 20 meter verder stond te wachten op den hoek van een breede zijstraat en die bestuurd werd door een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw, die dadelijk zijn wagen in beweging stelde.

Raffles ging hem tegemoet en fluisterde hem toe:
— Rijd die donkerblauwe auto achterna, Henderson — waar zij ook gaat! Verlies haar niet uit het oog, maar zorg dat wij zelve zoo weinig mogelijk gezien worden door dien Indiër! Je kunt zijn wit gewaad op verren afstand gelukkig gemakkelijk onderscheiden!

— Uitstekend, Mylord! antwoordde Henderson, met een breeden grijns op zijn goedmoedig, bol gelaat. En als wij hem hebben, wat moet ik dan doen?

— Dat zal ik je naderhand wel zeggen! Rijd nu maar op, want hij is ons al een goed stuk voor!

Hij opende het portier van de auto en hij zat nog nauwelijks of reeds stootte de wagen vooruit en zwenkte de Champs Elysées op.

— Het is goed, dat mijnheer Soendra Singh mij nog niet gezien heeft! mompelde Raffles voor zich heen. Dat bespaart mij voorloopig de moeite mij te moeten vermommen! Ik ben benieuwd waar dit alles op uit moet loopen. Want dit staat al voor mij vast — het is niet geheel en al in den haak met dien wonderdokter! Waarom bleef hij maar ten hoogste tien minuten, en hoe komt het, dat hij zoo plotseling verdween en dat Karmeologos zoo versuft scheen te zijn, dat hij mij niet eens herkende? Nu, wij zullen het wel zien! Ik moet wat meer van dien Indiër weten!

Hoofdstuk IV.

Het huis met de twee deuren.

De donkerblauwe auto reed nu op de Champs Elysées, met niet al te snelle vaart en het viel Henderson al zeer gemakkelijk met den krachtigen toerwagen het andere voertuig bij te houden.

De blauwe auto had spoedig de Place d'Etoile bereikt, stak die over en volgde de Avenue de la Grande Armée.

Geen tien minuten later had zij Parijs door de Porte de Neuilly verlaten.

De wagen volgde nu den boulevard Maillot, den breeden verkeersweg, die het Bois de Boulogne in het Noorden begrenst en die voert naar de voorstad Madrid.

Op den hoek van den boulevard Richard Wallace gekomen, sloeg de donkerblauwe auto rechts af, volgde laatstgenoemde straat, tot aan de eerste dwarsstraat, de Rue Jacques Dalud geheeten.

Deze straat snijdt den boulevard Richard Wallace in een zeer scherp hoek, met het gevolg, dat het hoekhuis een eigenaardigen vorm heeft, als een wig, met slechts een enkel raam op den hoek en op ieder van de vijf verdiepingen van het huis.

Voor de deur nu van dit huis stond de huurauto stil en onmiddellijk bracht ook Henderson zijn wagen op een afstand van omstreeks veertig meter tot staan.

Raffles had reeds het portier geopend, sprong op straat en zeide haastig tot Henderson:

— Maak dat je zoo vlug mogelijk uit de voeten komt en rijd de auto naar de garage, welke wij geen twee minuten geleden voorbij zijn gekomen, aan de linkerkant van de straat. Wacht daar op mij!

— Hoelang, Mylord?

— Totdat ik er ben, Henderson! antwoordde Raffles lakoniek.

— All right, Mylord! antwoordde de reus bedaard.

En Raffles wist nu, dat zijn trouwe chauffeur

daar desnoods een week lang dag en nacht zou wachten zonder een voet te verzetten.

— Maak nu dat je wekomt, voor de Indiër je wagen ziet, want misschien heeft hij hem wel zien staan, toen hij het huis van Karmeologos binnenging.

Henderson verstond dit laatste nauwelijks, want reeds had hij den gangwissel overgehaald en de groote wagen reed snel weg.

— Het is zeer wel mogelijk, vervolgde Raffles nu voor zich heen, dat ik mijn tijd verbeuzel en mij schromelijk vergis in den persoon van dien Indiër. Maar toch — er bevalt mij hier iets niet! Dat zonderlinge korte bezoek, die dwaasheid om een gezwel door hypnose te willen verwijderen — die vreemde houding van den Griek — neen, neen, daar schuilt toch iets achter! En wat heeft de Indiër hier eigenlijk te zoeken, buiten Parijs, in een van de voorsteden? Dat huis is toch geen hotel? Nu, wij zullen het spoedig ontdekken!

Hij had post gevat in een portiek aan de overzijde van de straat, vanwaar hij het hoekhuis goed in het oog kon houden, en stond daar in de houding van een man, die rustig op iets stond te wachten, zonder schijnbaar naar de donkerblauwe auto te kijken.

Maar hij merkte niettemin zeer goed op, hoe Soendra Singh een oogenblik naar een raam op de derde verdieping van het huis keek, op den claxon drukte, en vervolgens de auto liet keeren en wegreed.

Reeds meende Raffles, dat hij zijn geheele onderneming vruchteloos op touw had gezet, toen hij bemerkte dat de donkerblauwe wagen dezelfde garage binnenreed waarheen hij Henderson had gezonden.

— Nu hoop ik maar dat hij niet al te goed op mijn wagen gelet heeft! mompelde Raffles voor zich heen. Tenminste ingeval die Indiër niet te vertrouwen is! Maar daar komt hij al weer aan!

Inderdaad, Soendra Singh keerde terug, thans

te voet, en een paar minuten later trad hij de koetspoort van het groote hoekhuis binnen.

Raffles wachtte tot hij uit het gezicht was verdwenen, en ging toen langzaam op zijn beurt binnen.

Halverwege den doorgang bevond zich rechts de breede trap, die naar de verschillende verdiepingen van het huis voerde, en daarvoor was de portiersloge.

Raffles zag, hoe de portiersvrouw juist haar loge binnentrad met een groote mand groenten in de hand.

Hij groette haar beleefd door zijn hoed af te nemen en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, Madame, maar kunt ge mij ook zeggen op welke verdieping mijnheer Soendra Singh, de Indiër woont?

De vrouw zette haar mand groenten langzaam neer, kwam weer naar buiten, kneep haar oogen bijna geheel dicht, sperde ze toen plotseling wijd open, en herhaalde, met een weinig wantrouwen in haar stem:

— Hoe was de naam, zegt gij?

— Soendra Singh! Wacht, ik zal het voor u spellen, voegde hij er glimlachend aan toe. En hij spelde den naam van den Indiër voluit, langzaam en duidelijk.

De concierge had aandachtig toegeluisterd, en zeide toen hoofdschuddend, terwijl zij haar sleutel aan een kram in den muur ophing:

— Dan heeft u zich vergist, mijnheer! Er woont hier in huis niemand die zoo heet!

— Maar ik zag hem zoeven zelf hier binnen gaan! antwoordde Raffles, nu zelt ten hoogste verbaasd.

De concierge haalde de schouders op en zeide:

— Ik zeg niet dat hier geen Indiër het huis is binnengegaan, terwijl ik boodschappen deed, maar die woont hier niet, dat kan ik u op een briefje geven! En hij is hier ook nog nooit geweest, gelooft dat maar van me!

Raffles stond een oogenblik verbaasd, maar herstelde zich aanstonds weder.

Van een vergissing kon geen sprake zijn, daartoe had hij den Indiër te goed herkend, en hij wist zeker, dat Henderson de donkerblauwe auto geen oogenblik uit het oog had verloren.

Toch was Soendra Singh het huis binnengegaan met de allures van een man, die daar thuis is.

Hij haalde een twintig francs-stuk uit zijn zak, en schonk het met een glimlachje aan de portierster, die aanstonds een en al vriendelijkheid en onderdanigheid werd.

Raffles bleef de vrouw een oogenblik glimlachend aankijken, terwijl deze met raadselachtige snelheid het geldstuk in haar zak liet verdwijnen, en begon toen:

— Vindt ge mij onbescheiden, als ik u vraag of er in het huis, waarvan gij als het ware de meesteres zijt, personen wonen, die in aanmerking komen, door een Indiër, een man met bruine gelaatskleur, te worden bezocht?

De vrouw leunde tegen den deurpost, en kneep haar vette kin met haar hand, waarschijnlijk om beter te kunnen nadenken.

Toen schudde zij langzaam het hoofd, en zeide:

— Ik zou waarlijk niet weten, wie dat zou kunnen zijn, mijnheer! Op de eerste verdieping heb ik een gepensioneerd majoor, en een dito ontvanger van de belastingen, heel nette lui, die altijd prompt op tijd betalen, en nog wel eens een extratje geven. Maar de majoor krijgt alleen bezoek van een zuster, een eigenwijs, oud mensch, dat...

— Die is het dus niet! viel Raffles haar haastig in de rede, voorziende, dat de babbelachtige concierge hem zijn kostbaren tijd zou doen verliezen. Maar er zijn toch zeker nog wel anderen?

De vrouw verzonk opnieuw in nadenken, en gaf toen ten antwoord:

— Ik zoek al, mijnheer, maar ik kan niets vinden. Op de tweede verdieping heb ik een onderwijzeres. Ik geloof, dat zij heel netjes is, en tot dusverre heeft zij nog maar alleen bezoek van haar moeder en haar broer gehad, die getrouwd is met een filmartiste. Maar ziet u, dat is, tusschen ons gezegd en gezwezen, niet heel veel zaaks, al maakt zij nog zooveel drukte met haar groote hoeden en haar bontstel. Ik zeg maar — waar moet dat allemaal vandaan komen bij de tegenwoordige salarissen. Daar heeft u bijvoorbeeld mijn dochter, mijnheer...

— Ik hoop stellig, naderhand eens met mejuffrouw uw dochter kennis te maken, madame! viel Raffles haar weder in de rede. Wonen er nog meer menschen op de tweede verdieping?

— Ja, mijnheer, een organist van de kerk hier in de buurt, een oude drinkebroer, maar van

wien ik verder niets kwaads wil zeggen, en dan verder nog een klerk bij het Kantongerecht, en een advocaat.

— Die kunnen we dus wel uitschakelen! Nu krijgen we de derde verdieping! zeide Raffles geduldig.

— Op de derde heb ik een jongedame, die Ida Perschina heet — zoo staat ze tenminste op de aanplakbiljetten van de Follies Bergère vermeld, — maar of ze werkelijk zoo heet, weet ik natuurlijk niet! Verder....

— Die Ida Perschina woont dus zeker nog niet lang bij u? viel Raffles haar weder snel in de rede.

— Vandaag is het precies een week, mijnheer!

— Madame, ik dank u zeer voor uw inlichtingen, en ik veroorloof mij de vrijheid u nog dit kleine goudstukje als herinnering aan mijn lastig bezoek ter hand te stellen. Wanneer gij het permitteert, zal ik maar eens naar Ida Perschina toegaan. — ik wilde wel eens kennis met haar maken. Ziet gij, ik ben een journalist, en die zijn altijd wat nieuwsgierig uitgevallen!

Misschien vond de conciërge wel, dat de bezoeker voor een journalist vrij wat geld weg schonk, maar zij dacht er geen oogenblik aan een aanmerking te maken, en liet het goudstukje met een vergenoegd lachje in haar zak glijden, terwijl zij zeide:

— Ze is op het oogenblik zeker thuis, mijnheer! Ze heeft wel nooit bezoeken gehad van een Indiër voor zoover ik weet, maar — dat zal u misschien ook minder kunnen schelen!

De vrouw liet deze woorden vergezeld gaan van een glimlachje, waarvan de beteekenis voor Raffles niet twijfelachtig kon zijn, maar dat hij veinsde niet op te merken, evenmin als het veelbeteekenend knipoogje, dat er onmiddellijk op volgde.

— Derde verdieping, rechtsche gang, laatste deur aan uw linkerhand! wees de vrouw hem den weg, om vervolgens met haar mand groenten haar loge weer binnen te gaan, zeer in haar nopjes met het behaalde voordeeltje.

Raffles had intusschen reeds zijn voet op de eerste trede van de breede wenteltrap gezet, welke hij begon te bestijgen, onhoorbaar als gewoonlijk, zachter dan een kat.

Zoo bereikte hij de derde verdieping en lang-

zaam sloop hij de gang binnen, die hem was aangewezen.

Voor de laatste deur aan zijn linkerhand stond hij stil en luisterde.

Hij meende daarbinnen een gedempte, booze mannenstem te hooren, die in het Engelsch zeide:

— Ik wil je dwaze praatjes niet langer aanhooren! Maak nu maar liever wat voort, en doe wat ik je gezegd heb, of het zal slecht met je afloopen! Ik verwonder me over je sentimentaliteit — vroeger was je toch zoo niet!

— Vroeger was ik niet wie ik nu ben! klonk een vrouwenstem, trillend van ingehouden smart. Toen ik nog heel jong was, toen dacht ik niet dat het zoover met mij zou komen! En ik vervloek het oogenblik dat ik in je macht ben geraakt! Ik durf voor God zweren, dat ik voornemens was, mijn leven te beteren. Toen ben jij gekomen en jij hebt alles weer bedorven! Oh, dat ik me van je kon losmaken.

Er klonk een grinnikend lachje en toen weder de stem van den man, die op ruwen toon hernam:

— Als je maar weet dat je dat niet kunt, dan is dat voor mij voldoende! Voor den duivel, ik geloof waarachtig dat jij beter thuis had gehoord in een klooster!

— Als je wist, hoe ik daar vaak naar gesnakt heb! klonk het op doffen toon gegeven antwoord. Hoe ik verlangd heb naar de rust en de kalmte daar. Oh, Jack, houd hier toch mee op! Het is zoo slecht en laag!

— Kom kom, meisje, houd op met dat jammer en maak liever wat voort! Ik ben al klaar zooals je ziet! Als je nog iets weet uit den tijd van je deftige opvoeding, waarop je altijd zoo bluft, dat zul je ook die oude zegswijze van de Romeinen wel kennen:

— De wereld wil bedrogen zijn — laten wij haar dus bedriegen. Wel, ik geloof dat mijn middel nog niet eens zoo slecht is, haha!

Er klonk daarbinnen iets, dat geleek op een onderdrukten snik, daarna het geluid van glaswerk dat verschoven wordt, het geplasp van water in een kom, en het geluid van schreden die op en neer gingen.

Raffles had geen woord van dit korte gesprek verloren en er verscheen een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat.

Hij kon er zich niet in vergissen — de stem van den man daarbinnen was die van Soendra Singh!

De kerel was dus een bedrieger — dat stond nu wel vast.

Hij gebruikte zijn macht tot misdadige doeleinden, maar Raffles was het nog niet met zichzelf eens aangaande den aard van dat misdrijf.

Het was echter zeker, dat de vrouw daarbinnen als zijn medeplichtige optrad, maar wat zij dan deed — dat zou Raffles pas naderhand duidelijk worden.

Hij trok zich een twintigtal schreden terug en verborg zich op het portaal in een ledige kast, waarvan hij de deur liet openstaan op een kleine kier.

— Als zij gehoor geeft, aan zijn bevel om wat voort te maken, dan moeten zij over een paar minuten hier passeeren! bromde Raffles voor zich heen. Mijnheer Soendra Singh, ook wel geheeten Jack, ik ben nog niet tevreden met wat ik over je weet!

Maar Raffles wachtte veel langer dan eenige minuten en na een kwartier werd hij ongeduldig.

Hij verliet zijn schuilplaats weder, ging vastberaden de gang in en klopte op de laatste deur links, met het besluit zich uit te geven voor een journalist, die iets naders aangaande Ida Perschina wilde weten.

Daarbinnen bleef echter alles doodstil.

Raffles klopte nogmaals, thans iets luider.

Toen hij weer geen gehoor kreeg, draaide hij aan de kruk van de gangdeur, die echter op slot bleek te zijn.

Dat was echter wel het minste van alle bezwaren voor een man als den Gentleman-Inbreker.

Met behulp van een kleinen looper had hij in een oogwenk het weinig ingewikkelde slot geopend en was binnengetreden.

Alles bleef echter stil.

Hij stak de kleine kamer waarin hij zich nu bevond dwars over en opende heel voorzichtig een tweede deur.

Een glimlach, half van spijt, half van verwondering plooide zijn lippen.

Hij begreep nu, waarom het den Indiër mogelijk viel de kamer van Ida Perschina te verlaten, zonder de portiersloge te moeten passeeren — de deur kwam uit op een smalle gang en een nauwe wenteltrap leidde naar een tweeden uitgang, die in de Rue Jacques Dalud uitkwam.

Hij deed de deur weer dicht en keek aandachtig het vertrek rond.

Hij wierp een blik op verschillende porceleinen potjes en in de waschkom, die inderhaast was leeggegoten en de glimlach om zijn lippen werd duidelijker en breder...

Verrukkelijk zijn de
Dupec-Sigaretten.

Hoofdstuk v.

De berooving van Karmeologos.

Het was omstreeks half tien in den morgen toen Alexander Karmeologos ontwaakte in zijn geweldig groot bed, geplaatst in het midden van een waarlijk vorstelijk gemeubelde slaapkamer.

Hij kwam niet zonder moeite overeind zitten, wreef zich de oogen uit en geeuwde.

Toen bracht hij zijn hand naar zijn voorhoofd,

waar hij een zwakken druk meende te gevoelen, als van hoofdpijn.

Hij wentelde zich een halven slag om, keek even verbaasd en met een half ongeloovigen blik naar het sierlijke klokje, dat op het kleine kastje naast zijn bed stond en vervolgens naar het zilveren blad, waarop zijn ontbijt stond, be-

staande uit chocolade en kleine broodjes, dat op een stoel bij zijn bed was geschoven.

Hij knipperde wat kippig met de oogen, tastte naar zijn lorgnet, zette dit op zijn neus en gaf een harden en kwaden ruk aan het koord van de bel boven zijn hoofd.

Een oogenblik later trad de kamerbediende, Emile, binnen.

Karmeologos keek hem kwaad aan en vroeg:

— Wat heeft dat te beteekenen?

— Wat, mijnheer? vroeg de bediende verbouwereerd.

— Wat? Natuurlijk dat ik veel te laat geroepen ben, jij ezels! Je zou me toch om acht uur gewekt hebben, omdat ik moet deelnemen aan de jacht bij mijn vriend Périgard?

Er vertoonde zich een glimlachje op het gelaat van den bediende, toen hij opgelucht antwoordde:

— Dat heeft mijnheer mij ook gevraagd — maar die jacht is toch pas morgen!

— Niet morgen, vandaag, domkop! Op Woensdag 5 September! Daar ligt de uitnodigingskaart!

— Wel, mijnheer, het is vandaag toch pas Dinsdag! hernam Emile, met het lachje nog om zijn lippen.

Karmeologos wierp het dek van zich af, stak de groote slaapkamer dwars over, zonder een woord te spreken, opende een deur en keek op den kalender, die aan den wand van zijn kleine, particuliere werkkamer hing.

Hij kwam weer terug, langzaam loopend en zich met de hand over het voorhoofd strijkend, terwijl hij mompelde:

— Dat is heel merkwaardig! Dat is mij nog nooit gebeurd! Dat ik mij zoo in een datum kan vergissen! Ik zou gezworen hebben dat het vandaag Woensdag was! Nu, het doet er ook niet toe! Maak dadelijk mijn bad klaar, Emile!

De kamerbediende ging zwijgend het cabinet de toilet binnen en een oogenblik later plaste het water uit de twee groote koperen kranen in de reusachtige porcelein badkuip.

Emile kwam weer terug, om te wachten tot het water zijn goede temperatuur zou hebben, en zeide op den drempel van de badkamer:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, ik moet u even zeggen, dat gistermiddag om vier uur mijnheer Chaudois er geweest is. Hij was een

beetje uit zijn humeur, mijnheer! Hij zeide dat hij stellig op u gerekend had, want dat hij een afspraak met u had gemaakt, al drie dagen eerder!

Karmeologos was bezig zijn rood marokijnen sloffen aan te doen, maar hij hield met deze bezigheid op, om den bediende met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan te zien.

Toen zeide hij langzaam, weer met dezelfde vage beweging naar zijn hoofd:

— Wat vertel je me daar voor onzin? Een afspraak met Chaudois?

— Wel zeker, mijnheer! Hij zeide dat gij het zelf in uw register genoteerd hadt, waar hij bij was en dat het om een heel gewichtige zaak ging — zilvermijnen of zoo in Mexico, geloof ik!

— Verduiveld, dat is waar, ook! barstte Karmeologos uit. Welzeker, dat was ook een gewichtige zaak! Maar voor den drommel — wat is er dan met mij? Wel ja, nu weet ik weer, dat we samen gesproken hebben, op straat, vier dagen geleden — —

— Pardon, mijnheer — drie maar! zeide Emile met zijn beleefden, vlakken glimlach op zijn wit, breed gezicht.

— Dat is waar — het is geen Woensdag maar Dinsdag! hernam de Griek. Maar ik kan mij toch bijna niet voorstellen...

Hij voltooide den zin niet, maar schuifelde weer haastig op zijn muilen door de kamer, tot hij een kleine tafel bereikt had, waarop hij gewend was, des avonds, voor hij ging slapen, de voorwerpen neer te leggen, die hij in zijn zakken droeg — zijn portefeuille, zijn sigarenkoker, sleutelbos, zakdoek en andere kleine voorwerpen.

Hij greep haastig een klein, sierlijk gebonden notitieboekje van de tafel, bladerde er even in en las toen halflood:

— Dinsdag 4 September om vier uur, in mijn huis conferentie met Chaudois. Onderwerp Mexicaansche zilvermijnen. Zeer belangrijk.

Hij wierp het notitieboekje met een nijldige beweging weder op het tafeltje, stampvoette, en riep uit:

— Hoogst belangrijk! En dat vergeet ik! Waar zijn mijn hersens dan geweest? Maar word ik dan krankzinnig? Wat deed ik dan buitenshuis als ik hier een gewichtige afspraak had?

Karmeologos was zeer opgewonden, en hij

voelde dat er kleine, prikkelende zweetdruppels op zijn slapen kwamen.

Hij had plotseling het gevoel, alsof er een hiaat in zijn denkleven was, alsof er een afgrond in zijn bestaan van de laatste dagen gaapte.

Hij liep met groote passen op Emile toe, greep hem met bevende vingers bij een lapel van zijn jas, en vroeg:

— Hoe laat ben ik gistermiddag de deur uitgegaan?

— Omstreeks half vier, mijnheer! antwoordde Emile, thans zeer verbaasd.

— Alleen?

— Geheel alleen!

— Te voet?

— Neen, met de auto!

— Henri heeft mij dus gereden?

— Zoo is het, mijnheer!

— Dan moet ik hem aanstonds dadelijk spreken! Dat is werkelijk om krankzinnig te worden! Ik weet er volstrekt niets meer van! Ik moet dadelijk onzen dokter laten komen — ik ben bang, bang als een klein kind! Goede God, ik schijn dingen te doen, waarvan ik zelf niets meer weet! Wanneer ben ik weer thuisgekomen, Emile?

— Om half zeven ongeveer, mijnheer!

— Met de auto?

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer — ik kwam juist van een boodschap terug, toen ik u in de vestibule uw overgoed aan den maître d'hotel zag geven.

— Daar houdt alles mee op! mompelde de Griek voor zich heen.

En op luiden toon vervolgde hij:

— Wat heb ik daarna gedaan?

— Gij hebt met mevrouw gedineerd, die wel wat verwonderd was, om u de waarheid te zeggen, mijnheer, omdat gij gezegd hadt, dat gij gisteren buitenshuis zoudt dineeren. Toen zijt gij wat in de rookkamer gegaan, en om tien uur zijt ge met zware hoofdpijn naar bed gegaan, tenminste dat vertelde Jean me.

Karmeologos uitte een ruwen vloek en wilde het bevel om den chauffeur te laten komen herhalen, toen in zijn werkkamer de telefoon overging.

— Ga eens zien wat dat is! beval hij kortaf tot den kamerbediende.

Emile ging het vertrek binnen, nam de telefoon van den haak, luisterde even, sprak een paar woorden, legde den hoorn op de tafel neder, en keerde haastig terug met de woorden:

— Zij willen dat gij zelf even aan de telefoon komt, mijnheer!

— Wie zijn „ze” vroeg Karmeologos ongeduldig.

— De kassier van de Banque d'Anvers.

— Wat wil die van me?

— Dat weet ik niet, mijnheer — hij zeide dat mij dat niets aanging, en dat hij u zelf wilde spreken!

Zonder een woord te zeggen duwde de Griek Emile terzijde, ging zijn werkvertrek binnen, nam den hoorn weder op, en zeide met een eenigszins heesche stem:

— Gij spreekt met Alexander Karmeologos. Wat is er?

— Ik ben de kassier van de Banque d'Anvers, mijnheer! Er staat aan het loket een wissellooper met een wissel ten bedrage van 15000 francs op uw naam!

— Welke naam?

— Charron en Dufey, de juweliers van de Rue de la Paix!

— Welnu? Wat zou dat? Waarom belt ge mij op? Dat is volkomen in orde! Ik heb daar een maand geleden voor 15000 francs kleingheden gekocht voor..... nu ja, dat gaat u toch zeker niet aan!

— Dat is de zaak niet, mijnheer, en ik zou zeker niet gewaagd hebben, u daarover lastig te vallen!

— Welnu, betaal dan den wissel uit, en laat mij met rust!

— Pardon mijnheer — wij wilden u slechts even laten weten, hoe het thans met uw rekeningcourant staat, dat was alles! Wij weten hoe onaangenaam het is, als onze cliënten plotseling voor het feit komen te staan, dat hun conto is uitgeput.

Karmeologos moest even zijn lippen bevochtigen, voor hij met een schorre stem kon hernemen:

— Is dat een grapje? Er moet nog minstens 120.000 francs van mij op uw bank staan.

Er klonk aan den anderen kant een uitroep van verbazing en ongeloof en toen weder de stem van den kassier, die zeide:

— Nu moet ik toch van mijn kant mij de opmerking veroorloven, mijnheer, dat gij blijkbaar een loopje met mij neemt! Gij hebt — — wacht, ik zal even mijn register ter hand nemen — — zoo, nu kan ik het naslaan — — gij hebt omstreeks vier maanden geleden, toen gij eenige dagen in Parijs vertoefdet, een bedrag van 150.000 francs bij onze bank in deposito gegeven, en daarvoor zooals van zelf spreekt, een chequeboekje ontvangen. Ongeveer een week geleden, toen gij weder in Parijs kwaamt, hebt gij 20.000 francs opgenomen, en daarna zijn ons nog enkele cheques gepresenteerd voor kleine bedragen tot een gezamenlijke som van..... een oogenblikje alsjeblijft..... even optellen..... van 12.500 francs. Uw saldo bedroeg drie dagen geleden dus 117.500 francs. Gisteren hebt gij persoonlijk 100.000 francs opgenomen, en als ik nu dezen wissel moet betalen, dan.....

Maar een waar gebrul belette hem om voort te gaan.

Karmeologos stond met uitpuilende oogen, wijdbeens in zijn pyama, zijn dikke, trillende linkervuist op tafel geleund, en bleeker dan het schrijfpapier dat daarop lag, en zijn lippen trilden, toen hij kreet:

— Gisteren 100.000 francs? Zijt gij gek? Ik heb gisteren geen voet in uw Bank gehad!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Karmeologos — gij zijt een goede klant van ons, en goede klanten verliest men tegenwoordig niet graag, maar gij dwingt mij thans om te zeggen, dat gij de grappen wat ver drijft! Ik heb hier naast mij uw cheque liggen, door u zelf onderteekend, in bijzijn van twee klerken, en van mijzelf! Ik heb u persoonlijk, zooals gij verlangdet, het bedrag in biljetten van 1000 en 500 francs uitbetaald. Gij deedt ze in een groote enveloppe, die gij daarna sloot, en in den binnenzak van uw jas hebt geborgen. Ik heb wel drie of vier getuigen om het te bevestigen! Moet ik nu den wissel betalen of niet?

— U moet..... u kunt..... naar den duivel loopen! klonk het heesch en met moeite over de sidderende lippen van den Griek.

Hij liet den hoorn uit zijn hand glijden en plofte zwaar neer in den gemakkelijken schrijfstoel, die voor zij bureau stond.

De tusschendeur was open blijven staan, en

al had Emile niet kunnen verstaan wat de kassier van de Banque d'Anvers zeide, zoo begreep hij toch maar al te goed, dat er iets zeer ernstigs moest hebben plaats gegrepen.

Het grasgroene gelaat, de uitpuilende oogen en de geheele houding van zijn meester spraken een taal, die niet kon worden misverstaan.

Hij kuchte eens, teneinde Karmeologos op zijn aanwezigheid opmerkzaam te maken, kwam toen een paar stappen naderbij, en vroeg op zachten toon:

— Mijnheer wil ik soms — — verlangt gij dat ik.....

— Ik verlang dat jij maakt dat je weg komt! riep Karmeologos plotseling woedend uit.

Hij had weder den hoorn van de telefoon gegrepen, en bulderde in het toestel:

— Het hoofdbureau van politie, juffrouw! U weet natuurlijk het nummer wel! Vlug wat, als ik u verzoeken mag!

Een oogenblik stilte, die door Karmeologos werd aangevuld met woedend voetgetrappel.

Toen klonk weer zijn rauwe stem:

— Hoofdbureau? Eindelijk! Gij spreekt met Alexander Karmeologos — mijn naam is u zeker wel bekend! Ik moet het slachtoffer zijn geworden van een schandelijke berooving, het gaat om een bedrag van 100.000 francs! Zend onmiddellijk een paar van uw beste rechercheurs — verlies geen oogenblik!

Uitgeput liet hij zich weder in zijn stoel vallen en legde den hoorn op den haak.

Plotseling schreeuwde hij:

— Emile! Waar blijft nu de chauffeur? Heb ik hier met een troep ezels te doen? Laat Henri hier komen!

Emile, die reeds op den drempel van de deur stond, haalde even de schouders op en verliet zonder een woord te zeggen het vertrek.

Er verlieden omstreeks vijf minuten en het waren zeker wel de moeilijkste, welke de Griek sedert langen tijd had doorgebracht.

Vruchteloos pijnigde hij zijn hersens met de vraag, wat hem toch wel genoopt kon hebben, zonder eenige reden 100.000 francs op te nemen bij een van de vier of vijf banken te Parijs waar een groot gedeelte van zijn fortuin berustte.

Hij sloeg verschillende registers op, maar kon niets vinden.

Hij begreep ook volstrekt niet waartoe hij dat geld kon hebben gebruikt, waarom hij het had opgenomen, en waaraan hij het had uitgegeven.

En wat veel erger was — hij herinnerde zich van dat alles niets, volstrekt niets!

De dag van gisteren scheen in een ondoordringbaar waas te zijn gehuld.

Nu pas werd het hem ook duidelijker, waarom hij zoeven bij het ontwaken gemeend had dat het Woensdag was, terwijl het inderdaad pas Dinsdag was.

Natuurlijk moest hier een of ander bedrog in het spel zijn — hij kon zich alleen maar niet begrijpen van welken aard dat bedrog was.

Had men hem misschien bedwemd? Was het mogelijk — dat wellicht de chauffeur Henri deel had in de berooving?

Hij dacht hier nog over na, toen de chauffeur reeds voor hem stond, kalm als steeds, maar thans wel een weinig verwonderd door hetgeen Emile hem zoeven inderhaast had medegedeeld betreffende den toestand waarin zijn meester verkeerde.

Karmeologos was opgesprongen van de rust-bank, waarop hij zich had laten neervallen, keek den chauffeur strak aan, kwam met gekruiste armen vlak voor hem staan en vroeg:

— Vertel mij eens, Henri — heb je gistermiddag met mij gereden in de auto?

— Zeker, mijnheer! antwoordde de chauffeur kalm. Gij hebt mij naar de garage getelefoneerd omstreeks half vier, en mij gezegd dat ik dadelijk met de limousine moet voorkomen.

— Dat heb je natuurlijk gedaan?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer!

— Welk adres gaf ik je op?

— De Banque d'Anvers, in de rue Richepin. De Griek haalde diep adem.

Als de chauffeur inderdaad in het roovers-complot was, zou hij dan de onbeschaamdheid zoover durven drijven, openlijk te erkennen waarheen hij zijn meester had moeten rijden?

Maar reeds het volgende oogenblik bedacht Karmeologos dat ontkennen of weifelen ook niet zou baten, want er waren natuurlijk bankbeambten genoeg, die de groote, kanariegele auto voor het gebouw hadden zien stilstaan — en de conciërge van de Bank zou reeds voldoende

zijn om te getuigen dat Karmeologos met zijn eigen auto was komen voorrijden.

Hij vervolgde dus kortaf:

— Je hebt me dus naar die Bank gereden? Hoe lang ben ik daar ongeveer gebleven?

— Zeker niet langer dan 20 minuten, mijnheer! antwoordde de chauffeur, die thans dezelfde verbazing bij zich voelde opkomen als zoeven Emile en die onwillekeurig een blik achter zich naar de deur wierp, om zich te overtuigen dat hij in geval van nood zich haastig buiten het bereik van zijn meester kon brengen, die zeer waarschijnlijk plotseling krankzinnig was geworden.

— Welk adres gaf ik je op, toen ik weder buiten kwam? vroeg Karmeologos verder, zonder zijn oogen van het gelaat van den chauffeur af te wenden.

— Ik moest u naar den hoek van de Rue des Graviers en den Boulevard Maillot brengen! antwoordde de chauffeur zonder eenige aarzeling.

Karmeologos staarde den man met open mond aan en stotterde:

— Naar den hoek van... maar dood en duivel, wat had ik daar te maken?

— Dat heb ik mijzelf niet afgevraagd, mijnheer! antwoordde Henri kalm. Het waren mijn zaken niet en ik weet het niet!

— Dat is immers buiten Parijs?

— Ja mijnheer, het is in de voorstad Madrid! De Griek greep zich met beide handen naar het hoofd liep als een ijsbeer een paar malen de kamer op en neer, zachtjes kreunend, totdat hij weder voor den chauffeur stilstond en vroeg:

— Heb ik niets anders tegen je gezegd?

— Gij hebt mij alleen de bestemming opgegeven, mijnheer!

— Wat gebeurde er toen wij daar waren?

— Toen zijt gij uitgestapt, mijnheer en hebt mij weggezonden!

— Weggezonden? Waarheen?

— Naar huis, mijnheer!

— En heb je dat toen gedaan, jij domoor?

— Wat had ik dan moeten doen, mijnheer? vroeg de chauffeur rustig, maar reeds een stap dichter bij de deur.

— Wat je dan hadt moeten doen? Ik — ik weet het niet! steunde de Griek, terwijl hij zijn zwaaienden gang door de kamer hervatte.

En als de zaak minder ernstig was geweest, zou Henri zeker hebben moeten lachen om deze dwaze vertooning van zijn dikbuikigen meester in zijn pyama, die daar als een zeezieke passagier over het dek van een schip op een wildbewogen zee heen en weder liep, knorrend als een varken en woeste gebaren makend.

Maar eindelijk stond hij plotseling weder stil en vroeg:

— Wat heb je gedaan toen je weder thuis kwam?

— Ik ben de auto naar de garage gaan brengen en schoonmaken, mijnheer!

— Weet je niet wanneer ik thuis ben gekomen?

— Dat wist ik van Jean, mijnheer. Ik zelf heb het niet gezien.

— Heb je je heelemaal niet afgevraagd wat ik daarginds op die afgelegen plek ging doen?

— Zoo iets vraagt een goede chauffeur zich nooit af, mijnheer! antwoordde Henri kortaf. Het raakt ons niet.

Karmeologos bleef een oogenblik naar het tapijt staren en zeide toen moedeloos:

— Het is goed! Je kunt wel gaan!

Henri verwijderde zich en de Griek plofte weder in zijn gemakkelijken stoel neder en bleef daar als versteend zitten, totdat zijn echtgenoot, geheel gekleed, tegelijk met eenige politieambten binnentrad.

Hoofdstuk VI.

Het onderzoek.

Het duurde eenigen tijd, voor de kalmte en de orde in zooverre hersteld waren dat commissaris Dubois zich verstaanbaar kon maken en een aanvang kon nemen met het stellen van zijn vragen.

Hij begon met Karmeologos scherp aan te kijken en zeide toen:

— Wij moeten aannemen, mijnheer, dat gij u volstrekt niets herinnert van wat er gisteren is voorgevallen?

— Ik kan het ongeveer zeggen tot een uur of twee, dunkt mij! Ik herinner mij zeer goed, dat ik met een paar vrienden in het café de la Paix geluncht heb — maar van dat oogenblik af is het, alsof alles in een nevel is gehuld, tot op het oogenblik, dat ik vanmorgen om half tien ontwaakte. — meenende dat het Woensdag was!

— Waren het goede vrienden van u?

— Zeer goede vrienden!

— Wisten zij, dat gij van plan waart, naar de Bank te gaan?

— Hoe konden zij dat weten, terwijl ik het zelf niet eens wist! riep Karmeologos driftig uit. Als ik u toch zeg, dat ik het mij zelfs nu nog niet kan voorstellen!

— Hm! bromde commissaris Dubois, terwijl

hij aan zijn zwarten snor draaide. Dat kan een ingewikkelde geschiedenis worden, mijnheer!

Hij wendde zich tot de vrouw van den Griek, die er wat bleek bijstond en zeide op hoffelijken toon:

— Mevrouw zal natuurlijk wel op de hoogte zijn geweest van de plannen van mijnheer Karmeologos?

— Ik wist er integendeel niets van. Ik weet trouwens nooit iets van de plannen van mijn man! antwoordde mevrouw Karmeologos bedaard en op den toon van iemand, voor wie dit een volkomen normale toestand is.

— Wij zullen dan moeten beginnen, mijnheer, met ons te overtuigen, of de zaken daar aan de Banque d'Anvers inderdaad zoo staan als de kassier van die inrichting zoeven berichtte. Als ik het wel heb onthouden, hadt gij er 150,000 francs in deposito geplaatst?

— Zoo is het, en ik had nog geen half uur geleden durven zweren, dat ik er niet meer dan 32,500 francs van had opgebruikt! antwoordde Karmeologos op heftigen toon.

— Wij zullen wel zien, mijnheer! hernam Dubois. U permitteert zeker wel, dat ik even telefoneer? Ik zal den directeur zelf even te

spreken vragen — ik ken hem toevallig goed.

Zonder antwoord af te wachten, begaf hij zich naar het telefoontoestel en een oogenblik daarna was hij in gesprek met den directeur van de Banque d'Anvers.

Na ongeveer vijf minuten legde hij het toestel weder neder en zeide, terwijl hij zich langs de kin streek:

— Het staat vast, mijnheer, dat gij gistermiddag omstreeks vier uur 100.000 francs van uw conto hebt genomen en dat daarom de kassier u een genoegzaam meende te doen met u te waarschuwen dat er slechts zeer weinig van uw saldo zou overblijven, als hij ook nog een wissel van 15000 francs moest betalen, ten name van de heeren....

— Dat doet er niet toe! viel Karmeologos den beambte snel in de rede, met een schichtig blik op zijn vrouw, die van het geheele geval slechts weinig scheen te begrijpen.

— Gij zijt er dus geweest en gij zijt met 100.000 francs aan bankbiljetten in uw zak weder verdwenen! Mag ik vragen of gij u al eens overtuigd hebt, dat die enveloppe met 100.000 francs zich niet meer in uw binnenzak bevindt?

Karmeologos gaf zich met de platte hand een slag tegen het voorhoofd dat het kletste en riep:

— Daar heb ik notabene nog volstrekt niet aan gedacht! Maar toch — zij zullen er niet meer zijn, dat is duidelijk! Ik moet ze onderweg zijn kwijt geraakt!

Hij was de slaapkamer reeds weder binnengetreten, opende daar een kast en betastte de kleedingstukken, welke hij den vorigen dag, naar hij zich zeer goed herinnerde, omstreeks half drie had aangetrokken, kort na de lunch met zijn vrienden, ter verwisseling met zijn ochtendcolbert.

Er bevond zich volstrekt niets in de zakken....

Misschien had Karmeologos toch nog wel een flauwe hoop gekoesterd, want zijn gelaat vertoonde teleurstelling, toen hij neerslachtig weder zijn werkvertrek binnenkwam en tot niemand in het bijzonder zeide:

— De enveloppe met het geld is verdwenen, zooals ik wel dacht!

— Hebt gij zelf die kleeren in uw kast gehangen? vroeg Dubois, die hem met den blik door de open deur had kunnen volgen.

— Dat doe ik nooit zelf, dat doet Emile, de kamerbediende!

— Is hij lang in uw dienst?

— Nog geen volle week! Hij kwam bij mij op denzelfden dag dat ik in Parijs in dit huis kwam wonen.

— Goede getuigschriften?

— Voortreffelijk!

— Hij schuiert zeker ook uw kleederen?

— Neen, dat doet de huisknecht! Emile brengt ze alleen naar hem toe. Ik heb hemzelf nog nooit een schuier zien aanraken. Dat is zijn werk niet, zegt hij.

— Nu, dat kan goed worden! bromde Dubois spijtig voor zich heen. Twee menschen hebben die kleederen in handen gehad, en gij kunt niet eens bezweren, dat de enveloppe nog in uw zak zat, toen gij weer thuiskwaamt!

Hij dacht even na, en wendde zich toen tot mevrouw Karmeologos met de vraag:

— Hebt gij gistermiddag en -avond iets bijzonders aan uw man opgemerkt, mevrouw?

— Heelemaal niet, mijnheer! Ik verbeeldde mij dat hij een weinig suf was — maar dat is niet zoo buitengewoon om er speciaal aandacht aan te wijden.

— Heb ik goed onthouden dat uw man reeds om tien uur naar bed is gegaan?

— Het is best mogelijk! antwoordde mevrouw Karmeologos schouderophalend.

— Sprak hij wartaal, naar uw oordeel?

— Slechts eenmaal, toen hij het had over twee van mijn nieuwe hoeden, en zeide dat ze te veel kostten, maar voor het overige leek hij mij volkomen normaal toe, alleen een beetje — hoe zal ik het noemen — elders met zijn gedachten!

De commissaris schudde het hoofd en hernam:

— Dat wordt een lastige, een drommels lastige geschiedenis, mijnheer! Wij hebben maar heel weinig houvast — en ik zou al dadelijk drie verdachten kunnen opnoemen: de chauffeur, de kamerbediende en de huisknecht! Maar — dan moesten die ook aandeel hebben gehad in de voorbereiding van het complot! Het staat vast dat gij dingen hebt gedaan, die gij uzelf in het geheel niet meer kunt herinneren, waarvan gij elk besef hebt verloren. Men zou dus tot de gevolgtrekking komen, dat gij in zekeren zin onder dwang hebt gehandeld! Het is dus denkbaar,

dat gij in een soort hypnotischen toestand zijt geweest! Span u eens goed in, en tracht u te herinneren, of gij dienzelfden dag in aanraking zijt gekomen met iemand van wien gij weet of voelt, dat hij een zeer krachtigen invloed op u kan uitoefenen.

Karmeologos scheen even na te denken, en eensklaps werd zijn gelaat vuurrood, en hij barstte uit:

— Soendra Singh — de Indiër! Het was niet denzelfden dag, maar den dag te voren! Ik ben op zijn séance geweest in de Salle Wagram, en hij wist mij in minder dan geen tijd in slaap te brengen! Eergisteren is hij hier in ons huis geweest en ofschoon hij toen volstrekt niet getracht heeft mij in slaap te brengen, meen ik mij nu toch vaag te herinneren dat ik in zijn gezelschap een drukkend gevoel boven op het hoofd had, en dat hij mij eenigen tijd zoo strak heeft aangezien, dat ik mijn oogen onmogelijk van de zijne kon afwenden!

— Soendra Singh — de telepaat, de psychopaat, de hypnotiseur? riep de commissaris op levendigen toon uit. Kent gij dien?

— Dat is te zeggen — ik had van hem gelezen in de kranten, en daar ik sedert jaren veel pijn leed aan mijn maag, een kwaal waarvoor de geneesheeren geen baat weten, zoo besloot ik, ten einde raad, een zijner séances te bezoeken, in de hoop dat hij mij zou kunnen genezen. Hij heeft mij bij die gelegenheid — het is slechts drie of vier dagen geleden — bijna onmiddellijk in slaap gemaakt, en toen ik weer wakker werd, meende ik werkelijk, dat de pijn, welke dien avond heel erg was, een weinig was bedaard. Op zachten toon bood de Indiër mij toen aan, mij eens te komen bezoeken, teneinde mij geheel en al te genezen. Ik stemde natuurlijk gretig toe, en ik gaf hem mijn adreskaartje. Eergisteren kwam hij....

— En hoe lang bleef hij ongeveer?

— Dat kan ik u onmogelijk zeggen! antwoordde de Griek schouderophalend. Ook dat kan ik mij niet herinneren. Maar heel lang is het zeker niet geweest.

Commissaris Dubois had met gebogen hoofd toegelisterd, en hernam nu hoofdschuddend:

— Ik kan nog niets met zekerheid zeggen — maar in ieder geval moet die Soendra Singh

aan een streng verhoor worden onderworpen. Misschien is hij wel de aanrander geweest, die u de 100.000 francs heeft ontfutseld, ofschoon ik het dan een vreemde manier vind, die niet eens volkomen oorspronkelijk is, om zich van anderen geld meester te maken. Kendet gij dien man?

— Ik had hem nooit van te voren gezien!

Dubois wendde zich tot een van zijn mannen en wisselde op fluisterenden toon eenige woorden met hem.

De politiebeambte verwijderde zich, na te hebben gesalueerd, en toen de deur achter hem was dichtgevallen, hernam Dubois:

— Ik heb hem uitgezonden, om met eenige anderen naar het hotel van Soendra Singh te gaan, en hem voor mij te brengen. Want ik heb hier thans niets meer te doen, mijnheer. Het spijt mij dat ik het u moet zeggen, maar gij doet beter, uw hoopvolle verwachtingen omtrent het terugkrijgen van uw geld niet al te hoog te spannen! Het eenige waarop wij moeten hopen is, dat iemand u gisteren tusschen vier uur en half zeven in gezelschap van den Indiër heeft gezien. Dat zou natuurlijk voor hem zeer bezwarend zijn, want dan kunnen wij wel aannemen dat hij u den dag te voren had gesuggereerd, den volgenden dag op een bepaald uur 100.000 francs van uw Bank te gaan halen in bankbiljetten, en hem dan op een afgesproken plaats het geld ter hand te stellen.

— Is zoo iets dan mogelijk? riep de Griek op wanhopigen toon.

— O ja, het is al verscheidene malen vorgekomen! antwoordde Dubois bedaard. Om dezen truc ten uitvoer te brengen is echter een groote mate van hypnotische kracht, brutaliteit en zelfbewustzijn noodig.

— En kan dat geschieden, zonder dat men er zelf iets van weet, er zich iets van herinnert?

— Dat is juist een *conditio sine qua non* van den geheelen truc! riep Dubois uit. Als men het zich naderhand herinnerde, was de dader natuurlijk dadelijk achter slot en grendel! En nu ben ik verplicht u te verlaten, mijnheer, want ik moet mij naar mijn bureau begeven om daar Soendra Singh in verhoor te nemen!

— Zult ge mij dadelijk op de hoogte brengen van het resultaat van uw onderzoek?

— Dat spreekt vanzelf!

— Zal er een huiszoeking in zijn kamer van het hotel worden gedaan?

— Mijnheer Karmeologos, ik kan u slechts zeggen, dat er niets zal worden nagelaten om den schuldige op het spoor te komen — meer kan ik u niet beloven! antwoordde Dubois.

Hij maakte een hoffelijke buiging voor de echtelieden, gaf den agent, die nog steeds bij de deur stond, een wenk, en beiden verlieten het vertrek.

Een half uur daarna was Dubois wel verplicht, aan den beroofden Griek per telefoon mede te deelen, dat het verhoor van den Indiër volstrekt geen resultaat had opgeleverd, en dat men wel

verplicht was geweest, hem weder op vrije voeten te stellen, althans voorloopig — hij had van minuut tot minuut onaanvechtbaar zijn alibi kunnen bewijzen, van twee uur in den middag tot laat in den avond.

Hij had bijna den geheelen middag op zijn eigen hotelkamer gewerkt, zooals een half dozijn kelners konden getuigen, hij had zeer vroeg gedineerd in de eetzaal van het hotel, en om half acht had hij zich met een door den portier bestelde auto naar het lokaal laten rijden, waar hij dienzelfden avond een séance zou geven.

De zaak stond er dus voor Alexander Karmeologos wel heel slecht voor.....

Hoofdstuk VII.

De combinaties van Raffles.

Wie de Fransche, en meer in het bijzonder de Parijsche pers goed kent, zal er zich geen oogenblik over verwonderen, dat reeds den volgende morgen alle boulevardbladen een kolom of meer wijdden aan het geheimzinnige geval van berooving, waarvan de schatrijke Karmeologos het slachtoffer was geworden.

Enkele bladen hadden ook portretten en van die verduidelijkende schetsteekeningen, waarvan de Parijsche bladen het geheim schijnen te hebben.

De „Matin” kwam met foto's van het huis van den beroofden Griek in de Rue de la Boétie, van Soendra Singh, maar het „Journal” had ditmaal zijn fellen concurrent en gevaarlijksten vijand den loef kunnen afsteken door de foto te reproduceeren van de cheques en bedragen van 100.000 francs, welke Karmeologos persoonlijk bij de Banque d'Anvers ter betaling had aangeboden.

Dan waren er schetsteekeningen van den weg, dien Henri met zijn auto had gevolgd, tot aan den hoek van de Rue Jacques Dalud en den boulevard Maillot, en bij dat eindpunt stond dan een groot vraagteken.

En een reusachtig vraagteken scheen de geheele zaak voorloopig te moeten blijven.

Het kon als een uitgemaakte zaak worden beschouwd, dat Karmeologos had gehandeld in een toestand van hypnose.

Dat verzekerde ook de geneesheer, die hem in de laatste jaren had behandeld.

Men had den beroofde dus gehypnotiseerd, hem gesuggereerd op een bepaald tijdstip deze of gene handeling te verrichten, en dat wel zonder dat de gehypnotiseerde er zich zelf van bewust was.

De vraag bleef nu slechts, wie degene was geweest, die als hypnotiseur was opgetreden!

En het moet erkend worden, dat de algemeene opinie sterk overhelde tot de meening, dat Soendra Singh hier de hand wel in het spel zou hebben gehad.

Zijn hypnotische macht was groot, hij was korten tijd in het huis van Karmeologos geweest en — hij had iets geheimzinnigs over zich.

Maar — de bewijzen?

Het stond als een paal boven water, dat de Indiër het geld niet had aangenomen, hetwelk de Griek bij zijn Bank was gaan halen.

De chauffeur dan?

De kamerdienaar Emile — de huisknecht Seidl — de maître d'hotel Jean, misschien?

Men vroeg, men praatte, men fluisterde — en intusschen liep het storm bij de séances van den Indiër, want deze was in alle kalmte des gemoeds doorgestaan met zijn heilbrengende taak, en als hij soms een materialistisch man mocht zijn, dan had hij alle reden om zijn handen te wrijven over dezen samenloop van omstandigheden — hij had zelfs reeds moeten omzien naar een veel grootere zaal dan de Salle Wagram was.

Een hypnotiseur, een Indiër, een wonderdokter — en daarenboven misschien nog de dief van 100.000 francs — het kon niemand verbazen, dat de combinatie moest trekken!

Er was een man, die wellicht meer dan iemand anders, ja bijna evenveel als Karmeologos zelf belang stelde in de zaak en die man was John Raffles.

Hij las alle ochtendbladen, die hij maar in handen kon krijgen over de zaak en toen hij alles zorgvuldig geschift had, de onbeteekenende bijzonderheden uit zijn geheugen had verdreven en de hoofdzaken had vastgehouden, toen wierp hij het laatste blad weg en zeide glimlachend tot Brand, die in den grooten tuin van het Luxembourg op een bank naast hem was gezeten:

— Een heel belangwekkend geval, Charly! Wat denk jij er van?

— Wel, het zou mij volstrekt niet verwonderen als die Indiër het inderdaad gedaan had! antwoordde Brand, terwijl hij met zijn wandelstokje een paar steentjes wegsloeg.

— Oh, hij heeft het gedaan! hernam Raffles bedaard. Daaromtrent bestaat bij mij geen schijn van twijfel! De man is mij voor geweest en dat stemt mij nu niet bepaald vriendelijk jegens hem! Het is sport, zeker — maar ik heb mij steeds heel wat meer moeten inspannen dan deze Indiër, die bovendien — foei! — gebruikt maakt van vrouwelijke hulp!

— Ben je daar zoo zeker van?

— Zoo zeker als het maar zijn kan! Mijn bezoek in het hoekhuis aan de Rue Jaques Dalud heeft mij dat onthuld! Ik heb daar nog meer dingen ontdekt, maar daarover kan ik mij niet uitlaten, alvorens ik zekerheid heb!

— Maar je hebt het meisje volstrekt niet gezien!

— Toch wel — al is het dan niet in levenden lijve. Ik heb je immers gezegd dat haar tooneel-

naam Ida Perschina is. Zij treedt op in de Folies Bergère en haar naam staat op het programma vermeld. Zij is, geloof ik, danseres. Ik kan dus, als ik wil, iederen avond mij gaan overtuigen, hoe zij er uitziet!

— Maar als je vermoedens op waarheid berusten, Raffles, dan moet je dadelijk naar de politie loopen, of, als je dat niet verkiest, haar schrijven wat je ontdekt hebt! hernam Brand opgewonden. Die kerel mag dan toch niet in het bezit van die 100.000 francs blijven!

— Dat zal hij ook niet, Charly, maak je daaromtrent vooral niet bezorgd! zeide Raffles rustig. Maar waarom zou ik al dien omslag aanwenden? Waarom zou ik de politie belasten met iets, wat ik zelf zeer goed kan doen? Overigens — zij zou hoogstens den man opnieuw kunnen arresteren, maar ik vrees dat zij het geld niet zou vinden! Je kunt gerust van mij aannemen, dat die Indiër een zeer sluw personage is en dat hij die 100.000 geroofde francs niet onder zijn hoofdkussen in zijn hotel zal bewaren. Die zijn waarschijnlijk al veilig en wel opgeborgen! En het zal mijn werk zijn, ze weer aan den dag te brengen!

Hij zweeg even, om in gedachten een vogel na te zien, die in sierlijke bochten hoog boven de prachtige boomen zweefde en vervolgde toen:

— Mijn onderzoek heeft mij aan den dag gebracht, dat het zeker lang niet gemakkelijk zou zijn geweest, al was het ook maar een klein deel, in mijn bezit te krijgen van het geld, dat Karmeologos bijeen heeft weten te schrapen op een manier, welke het mij voor het oogenblik niet lust, aan een nadere kritiek te onderwerpen. Die Indiër maakt het mij thans wellicht heel wat gemakkelijker en hij zelf gebruikte al een heel veilige methode, die echter mijn sympathie niet kan wegdragen. Als hij zichzelf nog aan gevaar had blootgesteld, dan had ik er misschien anders over gedacht, maar dat hij een vrouw dwingt het grootste risico op zich te nemen, — dat kan ik hem niet vergeven! Aan den anderen kant bewonder ik de onbeschaamdheid waarmede hij hier te Parijs blijft optreden, alsof er geen vuiltje aan de lucht was!

— Dat bewijst misschien, Edward, dat hij per slot van rekening toch nog geheel en al onschuldig aan het geval is!

Raffles schudde het hoofd en hernam:

— Er pleit te veel tegen hem! Zijn hypnotische macht, de toestand waarin ik Karmeologos heb gezien, juist even nadat de Indiër hem verlaten had, het brokstuk van een gesprek, hetwelk ik heb kunnen afluisteren in het huis, waar dat meisje woont, tot zelfs de zorgvuldige manier waarop hij zijn alibi heeft weten samen te stellen en dat eigenlijk in zijn voordeel moest spreken — dat alles kan het voor mij niet twijfelachtig maken, waar wij den dief van de 100.000 francs hebben te zoeken.

De beide vrienden zwegen nu geruimen tijd en ten slotte hernam Charly:

— Heb je reeds een vast plan?

— Neen. Het zal mij natuurlijk volstrekt niet helpen of ik naar het hotel ga, waar Soendra Singh logeert en hem daar op den man af vertel wat ik van hem denk. Het geld is daar toch niet en ik zou hem maar op zijn *qui vive* doen zijn! Neen, het is waarschijnlijk beter als ik naar het huis met de twee ingangen ga en hem daar plotseling overval.

— Denk je dat het geld daar dan is?

Raffles aarzelde even, alvorens te antwoorden:

— Eigenlijk gezegd is ook dat niet erg waarschijnlijk! Het zou wel wat al te gevaarlijk zijn! Als ik mij een oogenblik in zijn toestand verplaats, dan zou ik mij waarschijnlijk haasten dat groote bedrag op een veilige plek te verbergen. Ik zou dan rustig, om vooral geen argwaan te baren, mijn contract hier afwerken, ik zou het geld uit zijn schuilplaats te voorschijn halen en ik zou er mee verdwijnen — even spoorloos als Soendra Singh dat kan doen als hij verkiest!

— Spoorloos? herhaalde Charly verbaasd. Mij dunkt dat het niet zoo moeilijk moet vallen, hier in Europa een Indiër op het spoor te komen! Zijn gelaatskleur en zijn kleding verraden hem toch aanstonds!

Er speelde een glimlachje om de lippen van Raffles, toen hij hernam:

— Dat doen zij ook — tenminste wanneer zij echt zijn!

Brand keek Raffles een oogenblik zeer verwonderd aan en barstte toen uit:

— Wat wil je daarmee zeggen? Is Soendra Singh dan geen echte Indiër?

— Evenmin als jij of ik, mijn waarde! De

man schminkt zich! Ik had dat kleine geheimpje eigenlijk nog eenigen tijd voor mij willen houden, maar jij bent een ware rechter van instructie en ontnemt mij de gelegenheid, den nadruk te leggen op de pointe van mijn verhaal.

— Maar hoe weet je dat? vroeg Charly verbaasd. Je hebt hem niet eens gezien?

— Ik heb hem niet gezien, maar wel zekere toiletartikelen — en het donkerbruin gekleurde waschwater in den waschemmer, die in de kamer van het meisje stond!

— Maar welke reden kan hij dan wel gehad hebben, zijn vermomming hier tijdelijk af te leggen?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen! antwoordde Raffles schouderophalend. Misschien deed hij het eenvoudig omdat het hem verveelde en hij weer eens in zijn eigen huid wilde rondloopen. Misschien vond hij het ook gevaarlijk, met Ida Perschina door Parijs te wandelen onder zijn uiterlijk van Indiër — want hij was hier al tamelijk goed bekend! Hoe het ook zij — zijn ware voornaam is Jack, want met dien naam sprak het meisje hem aan.

Nadat de beide vrienden weder eenigen tijd gezwegen hadden, hernam Charly:

— Heb je door het sleutelgat kunnen zien?

— Neen, dat niet!

— Dus je bent er ook niet volkomen zeker van, dat daarbinnen inderdaad de Indiër was!

— Ik herkende zijn stem, Charly, en dat is voldoende. Hij sprak Engelsch in plaats van gebroken Fransch, maar het was hetzelfde eenigzins schorre geluid! Bovendien, het was de kamer van het meisje, die mij door de concierge was aangewezen — en zij was het, die hij bezocht!

— Hoe lang moet hij nog te Parijs optreden?

— Nog een dag of vier, als ik mij niet vergis!

— En zij?

— Haar engagement loopt reeds over drie dagen af, maar hij zal het natuurlijk niet aan haar overlaten, het gestolen bedrag in veiligheid te brengen.

— Heeft hij je niet gezien? Zou hij je niet herkennen?

— Die kans is al heel gering!

— Maar mij heeft hij vlak tegenover zich gehad, op het tooneel!

— Daarmee houden wij natuurlijk rekening. En als wij samen tegen hem optreden zul je verstandig doen, je te vermommen. Want ik herhaal het, die man is zeer sluw en als hij een goed geheugen heeft voor gezichten, dan kon hij wel eens op zijn hoede zijn, als hij je weer in zijn onmiddellijke nabijheid terug zag. Maar nu hebben wij genoeg gepraat — er moet nu eens gehandeld worden.

De beide vrienden stonden op en wandelden langzaam door het prachtige park en door het Quartier Latin naar de Seinekade.

En inderdaad kwam het thans op handelen aan, want nog in den loop van denzelfden middag arresteerde de politie den chauffeur Henri en daarenboven den kamerbediende Emile!

Zij werden er van verdacht, de hand te hebben gehad in de Berooving van hunnen meester en hem op de een of andere wijze te hebben bedwelmde, zoodat hij willoos alles deed wat men hem zeide.

En het lot was wel tegen de beide mannen, want er kwamen helaas geen getuigen opdagen, die konden bevestigen dat Karmeologos inderdaad zijn auto had verlaten op den hoek van de rue Jaques Dalud en den Boulevard Maillot.

Bovendien — nu de politie eenmaal een verdenking koesterde tegen Henri, den chauffeur,

belette niets haar aan te nemen dat hij reeds lang voor dit punt bereikt werd, zich had meester gemaakt van de portefeuille met de 100.000 francs.

En ten slotte zeide hij wel, dat hij zijn meester naar die straat had gereden — maar wie bewees dat hij de waarheid sprak?

Het zag er dus slecht uit voor de beide mannen, ofschoon zij beiden hun onschuld bezwoeren en toen namen de zaken een keer, dien Raffles niet verwacht had en die hem wel noodzaakte, in allerijl de noodige maatregelen tot afweer te nemen.

Want des avonds meldten eenige welingelichte bladen, dat de politie in den loop van den dag een met een vrouwenhand geschreven briefje had ontvangen, zonder onderteekening, waarin werd medegedeeld dat zij op een volmaakt valsch spoor was en dat de beide gearresteerden part noch deel hadden aan de berooving van Alexander Karmeologos.

De onbekende schrijfster bezwoer de politie, hen onmiddellijk in vrijheid te stellen en geen onschuldigen te laten boeten voor het misdrijf van een ander.

Er waren in Parijs slechts zeer weinig personen die wisten of vermoedden, wie de schrijfster van dat briefje was — en Raffles was een van die personen.

Beproof ze en ge blijft rooken
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VIII.

Overdracht van goederen.

Het was ongeveer elf uur in den avond, toen twee vrij armoedig gekleede mannen langzaam heen en weer drentelden in een smalle straat, welke evenwijdig liep met den zijgevel van een groot gebouw, waarin Soendra Singh dien avond een séance gaf en waarvan de grootste zaal tot de laatste plaats was bezet.

Die twee mannen waren Raffles en Brand.

Zij hadden reeds eenigen tijd zwijgend op en neer geloopt in de schaduw van een hoogen muur, toen Brand begon:

— Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, wat dien kerel eigenlijk beweegt, er dit zonderlinge baantje van wonderdokter bij waar te nemen!

— Het is, dunkt mij, nog al eenvoudig, mijn

waarde — op die manier komt hij immers binnen enkele uren in aanraking met duizenden personen, waaronder hij zijn slachtoffers op zijn gemak kan uitzoeken. Allicht is er daaronder immers wel een rijkard, die gemakkelijk te hypnotiseeren valt! En dan — hij moet toch iets om handen hebben! Des te beter kan hij aan het waakzaam oog van de politie ontsnappen. En ten slotte — als het vuur hem wat al te na aan de schenen zou worden gelegd, zou hij eenvoudig de huid van den Indiër afstroopen, die misschien voor goed van het tooneel zou verdwijnen en hij zou, als de buit eenmaal binnen is, weer eenvoudig Jack worden.

— Waarom wil je hem nu eigenlijk nagaan? Hij zal toch nog niet durven heengaan, voor den vastgestelden tijd?

— Ik wil hem in het oog houden, omdat ik voor die vrouw vrees. Het is niet twijfelachtig of Grace Latimer — ik ben er achter gekomen dat dit de ware naam van Ida Perschina is — de schrijfster is geweest van het waarschuwend briefje aan de politie. Het schijnt haar als lood op het geweten te drukken, dat zijzelve het geweest is, aan wie de Griek het geld ter hand heeft gesteld en dat nu twee onschuldigen daarvoor in de gevangenis zijn opgesloten — en daar waarschijnlijk geruimen tijd zullen blijven, want de instructie in zulk een ingewikkelde zaak duurt lang. Jack moet natuurlijk vreezen, dat zij het niet bij die waarschuwing zal laten — en ik geloof dat hij een zeer gevaarlijk man is!

— Hij zal haar toch niet... niet dooden? vroeg Charly, die onder zijn vermomming verbleekte.

— Daartoe behoeft hij het niet te laten komen. Hij zal haar hypnotiseeren, dan zal zij geheel willoos zijn en moeten doen wat hij haar beveelt. Als zij het hem dan lastig dreigt te maken, zal hij haar in dien toestand van hypnose naar een andere stad brengen, wie weet hoe ver, en haar daar eenvoudig aan haar lot overlaten. Misschien ook durft zij niet verder gaan dan zij reeds gedaan is. Maar in elk geval wil ik hem vanavond volgen — hij zal wel een samenkomst met haar hebben. Natuurlijk weet hij evengoed als ik wie het briefje aan de politie geschreven heeft, hetwelk een paar bladen op zulk een indiscrete wijze openbaar hebben gemaakt.

— Wie zou op dit oogenblik het geld hebben?

— O, dat heeft hij natuurlijk! Er is geen sprake van, dat hij dat bedrag aan haar zou toevertrouwen!

— Als wij hem hier in deze donkere straat eens eenvoudig aanhielden, want misschien draagt hij het wel bij zich!

— Dat acht ik al heel onwaarschijnlijk! Zoodom en onvoorzichtig zal die gewaande Indiër niet zijn! Neen, hij heeft dat geld op een veilige plaats weggeborgen, wees daar maar zeker van — en waarschijnlijk in het hoekhuis, waar ik reeds ben geweest.

— Maar dan loopt hij gevaar, dat zij het daar wegneemt!

— Welneen, daartoe zou zij nooit overgaan! Het is duidelijk, dat we hier te doen hebben met een zwakke vrouw, die hij geheel in zijn macht heeft, maar die niet langer zijn medeplichtige wil zijn — en die zeker niet het geld zal stelen, dat zij tegen haar zin op zijn bevel aan rijke lieden moet afnemen! Hoe zou het ook anders te verklaren zijn, dat zij dit briefje aan de politie schreef? Overigens — het is zeer wel mogelijk, dat hij het heeft weggestopt op een plaats, waar zij het onmogelijk kan vinden. Maar stil — ik geloof dat daar de deur van den artisteningang opengaat! Ja, daar komt hij aan! Kom snel mee!

Raffles had Charly bij den arm gegrepen en trok hem haastig met zich mede in een volkomen duister portiek.

Van deze schuilplaats uit konden de beide mannen zien, hoe Soendra Singh naar buiten was getreden, vergezeld door den medischen student, die hem bij zijn séances bijstond.

Die beiden fluisterden even en naar het scheen had er een kleine financieele transactie plaats, want er gingen eenige bankbiljetten van de bruine in de blanke handen over.

Soendra Singh droeg een zeer lange, donkere jas over zijn wit gewaad en hij had zijn tulband verwisseld tegen een slappen hoed met breeden rand.

Er stond echter een lantaarn dicht bij den artisteningang en er kon niet aan getwijfeld worden of het was wel werkelijk de wonderdokter.

De student verwijderde zich, Soendra Singh

keek hem nog even na, ging toen de smalle zijstraat uit en liep haastig naar een groote garage, die aan de overzijde was gelegen.

Natuurlijk had Raffles hier op gerekend en zich tijdig voorzien van een voertuig, dat minstens even snel was als de auto van den Indiër — een krachtig motorrijwiel, dat plaats bood voor twee personen en dat het groote voordeel had, dat men het gemakkelijk ergens kon verbergen.

Zij duwden het zware motorrijwiel tot aan de breede hoofdstraat en wachtten daar, tot Soendra Singh weder te voorschijn zou komen.

Een paar minuten later reed de donkerblauwe auto de garage uit, en op hetzelfde oogenblik bracht Raffles het motorrijwiel in beweging, terwijl Charly Brand met een lenigen sprong plaats nam op het tweede zadel.

Het werd al heel spoedig duidelijk dat Soendra Singh zich naar het huis in de voorstad Madrid begaf, want hij volgde nauwkeurig denzelfden weg, dien Raffles eenige dagen te voren reeds gegaan was.

Het sloeg juist middernacht toen Raffles, die de blauwe auto in zeer snelle vaart reeds lang voorbij was gereden, het motorrijwiel stalde in de garage, die op slechts een paar minuten gaans van het hoekhuis was gelegen.

Hij kreeg zijn reçu en trok Charly haastig met zich mede, met de woorden:

— Wij moeten trachten binnen te komen voor hij er is!

— Dat zal heel moeilijk gaan, Edward! De straatdeur is natuurlijk reeds gesloten en je zult moeten schellen om te worden binnengelaten.

— Met de groote straatdeur bemoei ik mij niet! Er is nog een tweede deur, en die moeten wij hebben! Kom mede, wij hebben hoogstens een kwartier voorsprong op hem!

De twee vrienden liepen haastig de Rue Jaques Dalud in en het bleek dat de tweede deur zich bevond op een soort binnenplaats, door hooge boomen omgeven, en waar het op dat tijdstip bijna volmaakt donker was.

Slechts enkele vensters, die op de plaats uit-zagen, waren verlicht.

Naast de deur bevond zich een gewoon schuifraam zonder luiken, en met onbegrijpelijke vlugheid had Raffles dit raam weten te openen en wipte nu, op den voet gevolgd door Charly

Brand, over het kozijn in een groot vertrek, waarna hij de gordijnen dadelijk weder achter zich liet dichtvallen, en het raam zachtjes sloot.

Hij bleef even luisteren, en toen alles volkomen stil bleef, opende hij voorzichtig de deur, die op de gang uitkwam.

Boven de tweede deur, die toegang gaf tot de binnenplaats, bevond zich een smal tuimelraam, en daar doorheen drong een zeer zwak lichtschijnsel naar binnen.

Het was juist licht genoeg om op eenigen afstand het begin te kunnen ontwaren van de trap, die aan de achterzijde van het huis naar boven voerde.

Snel als katten en even onhoorbaar begonnen Raffles en Charly die trap te beklimmen, en een oogenblik daarna hadden zij de derde verdieping bereikt.

Het portaal werd zwakjes verlicht door een kleine electriche gloeipeer.

Raffles keek een oogenblik om zich heen en wees toen op een smalle deur.

Zachtjes fluisterde hij:

— Dat is de deur, waardoor zij dien dag zijn verdwenen, voor ik het kon beletten — verondersteld dat ik dat gewild had!

— Maar zij zal wel op slot zijn! fluisterde Charly terug.

Raffles haalde slechts de schouders op en stak de hand in den zak, waaruit hij een bosje loopers te voorschijn haalde.

Maar op hetzelfde oogenblik dat hij een der loopers in het slot wilde steken, hield hij plotseling weder op en luisterde.

Zijn scherp oor had daarbinnen eenig gerucht opgevangen.

Het klonk als het openen en weder dichtdoen van een deur, en alsof er vervolgens een sleutel in het slot werd omgedraaid.

Ook Charly had het gerucht gehoord en keek Raffles vragend aan.

Deze bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van den jongen man en fluisterde:

— Daar binnen is iemand — maar mij dunkt dat hij het nog onmogelijk kan zijn, want wij zijn hem nog wel tien minuten voor en hij moet toch eerst zijn auto gaan stallen!

— Is het misschien het meisje? fluisterde Charly terug.

Raffles gaf geen antwoord, maar bukte zich, en trachtte door het sleutelgat te zien.

Hij bleef zoo eenigen tijd staan, en richtte zich toen ongeduldig weder op.

— Onmogelijk iets te zien! fluisterde hij. Misschien hangt daar aan de ander zijde een portière voor de deur of de sleutel steekt in het slot, en ik zou toch zoo gaarne zien wie daar binnen is! Stil eens.....

Hij had om zich heen gekeken, en aan den anderen kant van het kleine flauw verlichte portaal zag hij een smal openstaand raam.

Hij trad er onhoorbaar op toe, sloeg het eenvoudige bruine gordijn terzijde dat er voorhing, en zag dat het raam uitkwam op een smal en lang balcon, dat langs de geheele achterzijde van het huis schéén te loopen.

Hij opende het raam behoedzaam, trad op het balcon, deed een paar schreden, keerde haastig terug, en wenkte Charly om bij hem te komen.

Deze volgde hem, trok het raam op een kier achter zich dicht, en begreep nu, waarom Raffles hem geroepen had.

Een weinig verder was een dergelijk openslaand raam en door een kier van de niet goed aaneensluitende gordijnen konden zij thans zien in een helder verlicht vertrek, hetwelk Raffles dadelijk herkende — het was de kamer van Grace Latimer, alias Ida Perschina.

Het was onmogelijk het vertrek in zijn geheel te overzien, maar toch behoefde Raffles geen spijt te hebben omtrent de keuze van zijn observatiepost, want hij wist nu tenminste wie er in het vertrek was — het was Grace Latimer!

Zij was buitengewoon bleek, en scheen aan een groote opwinding ten prooi te zijn.

Zij had haar hoed opgehouden, en ook haar mantel had zij niet afgelegd.

Beide manneh keken aandachtig toe in gebukte houding, zonder vrees behoeven te koesteren dat men hen in hun donkere kleederen op het duistere balcon zou kunnen zien.

De jonge vrouw liep haastig heen en weder en scheen iets te zoeken.

Zij trok verscheidene laden open, woelde de papieren dooreen, die daar in lagen, schoof ze haastig weder dicht, stak het vertrek in zijn geheele breedte over, opende een wandkast, en

begon daar ook met koortsachtige haast te zoeken.

— Wat zou zij toch zoeken? vroeg Charly op gedempten toon.

— Zij zoekt het geld! antwoordde Raffles lakoniek.

— Wat! Zou zij hem dus willen bedriegen en zelf met het geld op den loop gaan?

— Neen Charly, dat niet! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Zij wil het geld zeker weder aan den eigenaar gaan terugbrengen! Dat is van haar standpunt een zeer schoone daad — maar ik moet bekennen dat zij niet strookt met mijn plannen! Zij kent Karmeologos blijkbaar niet goed — maar ik ken hem des te beter! Ik vind het volstrekt niet noodig, dat hij weder in het bezit van het geld wordt gesteld — ikzelf zou hem waarschijnlijk nog wel meer hebben afgenomen! Maar ik denk niet dat zij het zal vinden!

Inderdaad scheen daar weinig kans op te zijn, want de jonge vrouw maakte een beweging van heftig ongeduld, en begon opnieuw haastig te zoeken.

Zij bekommerde er zich volstrekt niet om dat zij een groote wanorde in het vertrek stichtte, en wierp kleederen op den grond na de zakken te hebben doorzocht, opende kartonnen doozen, en keerde den inhoud om op de spreij van het bed, of op haar toilettafel.

— Ik denk dat ik haar maar eens zal gaan helpen! fluisterde Raffles. Tenslotte zou zij misschien het geld toch vinden, en een onaangename scene zou het gevolg zijn.

— Als je daar nog maar tijd voor hebt! fluisterde Charly opgewonden. Hij kan nu ieder oogenblik komen!

— Erger nog, Charly — daar is hij al!

Inderdaad, juist op dat oogenblik ging de tweede deur van het vertrek open, en Soendra Singh trad binnen.

De deur bevond zich vlak tegenover de kier tusschen de beide overgordijnen, en de beide bespieders konden duidelijk de uitdrukking van achterdocht, vervolgens verbazing en ten slotte woede op het gelaat van den man, die daar binnentrad, waarnemen.

Soendra Singh had de deur langzaam weder gesloten en bleef een oogenblik met den knop in de hand stilstaan, terwijl zijn fonkelende oogen

naar de vrouw keken, die met spierwit gelaat en uitgespreide armen tegen den rand van het kleine schrijfbureau leunde.

Eenigen tijd bleven beiden in die onbeweeglijke houding en toen begon Soendra Singh te spreken.

Het was daarbuiten onmogelijk te hooren wat hij zei en Raffles en Charly konden alleen het bewegen van zijn lippen zien, maar het was duidelijk dat hij haar ondervroeg, terwijl zijn oogen nu langzaam door het wanordelijke vertrek gingen en tenslotte weder op haar krampachtig vertrokken gelaat bleven rusten.

Toen trad hij langzaam op Grace Latimer toe en op zijn gelaat was nu een wreede, spottende uitdrukking.

En plotseling greep hij met een ruwe beweging haar beide polsen, trok haar dicht naar zich toe en keek haar in de oogen, terwijl zij vruchteloos het gelaat trachtte af te wenden.

Maar zij scheen geen weerstand te kunnen bieden aan de kracht van zijn blik, die haar als het ware dwong, hem aan te zien.

— Wat doet hij toch? fluisterde Charly.

— Wel, de man is geen ezel — hij begrijpt drommels goed, dat zij naar het geld heeft gezocht — misschien wel dat zij hem wil verlaten! antwoordde Raffles. En thans is hij, geloof ik, bezig, haar weder aan zijn wil te onderwerpen. Zij is maar een arm, zwak schepsel, en zal aanstands alles doen wat hij haar beveelt! Ik geloof dat het tijd wordt om eens tusschenbeide te komen!

Raffles tastte in zijn zak, haalde een klein lederen etui te voorschijn en nam daar een fijn, stalen boortje uit.

Met behulp van dit voorwerp boorde hij een klein gaatje in den post van het raam, dicht onder de spanjolet.

Vervolgens nam hij een kleine rol staaldraad uit het etui, kneep er een stukje af, boog een soort van lus aan het eene uiteinde en stak het toen behoedzaam door het in schuine richting geboorde gat.

Het staaldraad werd halverwege bedekt door het gordijn en na eenig tasten wist Raffles het gebogen uiteinde om den spanjolet heen te slaan, dien hij vervolgens behoedzaam naar beneden begon te trekken.

Het gordijn bewoog door deze beweging en ieder oogenblik moest Raffles vreezen, dat de beide personen daarbinnen het zouden zien.

Maar gelukkig voor hem hielden beiden zich alleen met elkander bezig en daarenboven stonden zij half met hun rug naar het raam gewend.

Eindelijk was de spanjolet zoover naar beneden getrokken, dat Raffles de beide helften van het raam behoedzaam naar zich toe kon trekken.

En duidelijk kon hij ook hooren wat er daar binnen werd gesproken.

— Zoo, mijn duifje — nu denk ik dat je mij niet meer zult kunnen schaden! zeide Soendra Singh met een valsch lachje. Je wou mij bedriegen, nietwaar? Je wou eens gaan zoeken naar de duiten, nietwaar? Geef antwoord, zocht je er naar?

— Ja Jack! klonk het toonloos over de lippen van de jonge vrouw.

— Waarom? Antwoord mij! Je weet wel dat je mij toch alles moet zeggen! Waarom zocht je het geld?

— Ik wilde het aan je slachtoffer terug geven, Jack! En daarna wilde ik van je wegvlugten, heel ver!

— Wel, dat is prachtig! klonk het spottend. Je wordt dus braaf? Nu, ik ben bijtijds gekomen om daar een stokje voor te steken! Je zoudt mij waarachtig in het verderf kunnen storten! En wat het vluchten betreft — ik geloof niet dat je daarin zult slagen, lief kind! Je denkt er nu toch niet meer aan, nietwaar? Je blijft toch immers bij mij, als ik zeg dat ik het wil?

— Dan blijf ik, Jack! Je weet wel dat ik alles moet doen wat je mij beveelt!

De stem van de vrouw had een eigenaardigen doffen klank en in haar oogen lag een zonderlinge gloed.

Zij staarde onafgebroken naar het gelaat van den man.

Soendra Singh had haar polsen reeds weder losgelaten en dacht met gefronste wenkbrauwen na.

Er lag een duistere, wreede uitdrukking op zijn gelaat.

— Hier moet een einde aan worden gemaakt! bromde hij half voor zich heen. Je zoudt mij per slot van rekening aan de galg kunnen helpen! Ik zal je iets moeten toedienen, meisje, waardoor

je dat onmogelijk wordt gemaakt! Niet voor niets heb ik zoo lang in Engelsch-Indië gewoond.

Hij had snel een glas gegrepen, dat hij half met water uit de karaf vulde en strooide hierin nu den inhoud van een klein zakje, dat hij uit zijn portefeuille had genomen en die zich bijna onmiddellijk in het water oploste.

Hij stak het glas aan Grace Latimer toe en beval kortaf:

— Drink dit!

De vrouw nam het glas aan, zonder eenigen tegenstand te bieden en bracht het naar haar lippen.

Maar nog voor zij een slok van den drank had kunnen nemen, klonk een zwakke klap en het glas viel rinkelend uit haar bevende hand op den vloer aan stukken.

Soendra Singh uitte een doffen kreet van woede en verbazing en bracht de hand naar zijn zak.

Maar reeds had Raffles het venster geheel opengerukt en Charly drukte den man den loop van zijn revolver in de zijde, voor de ander nog een beweging had kunnen maken.

De vrouw keek toe, alsof dit alles haar volstrekt niet aanging, met een flauwen glimlach om de lippen.

Raffles was op Soendra Singh toegetreden, zijn windpistool nog in de hand, waarmede hij zooveel met een welgemikt schot het glas had verbrijzeld en beval kortaf:

— Steek je handen op, jij schurk!

Soendra Singh hief langzaam zijn handen op, terwijl zijn donkere oogen fonkelden van haat en van verbazing over deze plotselinge tusschenkomst.

Charly Brand onderzocht vliegensvlug de zakken van den man en haalde er achtereenvolgens een met scherp geladen browning en een zeer groot knipmes uit.

— Zoo — nu kunnen wij praten! hernam Raffles bedaard. Zeg mij nu maar eens aanstonds waar je het geld hebt verborgen, mijnheer Jack!

De schurk liet een sissend geluid hooren, keek Raffles driest aan en zeide op gedempten toon:

— Ik weet niet wat je bedoelt, kerel! Van welk geld praat je!

— Komaan, amice Jack, houd je niet van den domme! zeide Raffles ongeduldig. Ik bedoel natuurlijk de 100.000 francs, die je door deze on-

gelukkige vrouw, die meer je slachtoffer dan je medeplichtige is, van Karmeologos hebt laten afnemen, nadat je den Griek onder je invloed had gebracht, hem had gehypnotiseerd! Ik zie aan de uitdrukking van je gezicht dat je me nu wel begrijpt! Ik weet nog wel wat meer van je, mijnheer de Indiër! Zoo weet ik bijvoorbeeld dit!

Met een onverwachte beweging had Raffles den gewaanden Indiër met sterke vuist in den nek gegrepen en met onweerstaanbare kracht duwde hij hem tot vlak voor de waschtafel, boog hem voorover en wreef hem met kracht met een vochtige spons over het gebruide gelaat.

En waar de spons had geraakt, daar kwam de blanke huidskleur onder de bruine schminklaag te voorschijn!

En terwijl de bedrieger brulde van woede ging Raffles door met zijn reinigingskuur, tot het gelaat bijna geheel blank was.

Toen rukte hij hem met een snelle beweging de valsche snor af, liet den man los, ging een stap achteruit en riep uit:

— Wel wel — wie zou dat gedacht hebben! Ik had het eigenlijk al half en half vermoed! Jack O'Murphy, de valschmunter en vrouwenhandelaar, de gevaarlijke dief en inbreker, naar wien de Londsche politie reeds een paar maanden zoekt! Nu, dat noem ik een tref! Mag ik mij zelf even voorstellen? John Raffles — in eigen persoon! En nu het geld, vlug wat!

De ontmaskerde schurk liet een schel lachje hooren, bijna buiten zichzelf van woede en teleurstelling en riep:

— Zoek het dan, als gij denkt dat ik het heb!

Raffles had het gelaat van Jack O'Murphy goed in het oog gehouden — en hij had den steelschen bliksemsnellen blik bemerkt, dien de man in de richting van het bed had geworpen.

Het was een van die bewegingen geweest, die zelfs de voorzichtigste man dikwijls niet kan bedwingen — maar voor Raffles was het voldoende geweest.

Hij greep haastig het knipmes, hetwelk Charly van den schurk had afgenomen, opende het, trad op het bed toe, sloeg de dekens terug, trok de matras te voorschijn en sneed die met een vlugge beweging over de geheele lengte open.

Hij tastte even in de veeren, waarmede de

matras gevuld was — en toen hij daarbij even naar het grasgroene gelaat van O'Murphy keek, zag hij dat hij zich niet vergist had.

Eenige seconden later haalde hij glimlachend de groote gele portefeuille te voorschijn.

Hij opende ze, wierp er een blik in en stak ze in zijn binnenzak, terwijl hij op luchtigen toon zeide:

— De overdracht van goederen heeft plaats gehad, mijnheer Jack O'Murphy! Maar wij zijn er nog niet! Maak die vrouw weder wakker, die je zoeven gehypnotiseerd hebt! En vlug — de revolver van mijn vriend heeft de onaangename hoedanigheid, dat zij buitengewoon snel afgaat!

Sidderend van woede gehoorzaamde O'Murphy.

Hij trad op de vrouw toe, maakte eenige passes, de gebruikelijke bewegingen van den magnetiseur om zijn sujet weder tot bewustzijn te brengen en bijna aanstonds week de strakke glimlach van het gelaat van de jonge vrouw.

Zij wreef zich de oogen uit, keek verwonderd om zich heen en vestigde toen haar blikken vol verbazing beurtelings op Raffles en Charly Brand.

Maar voor zij iets kon zeggen, sprak Raffles op zachten toon:

— U zal geen leed geschieden, Grace Latimer! Wij nemen u aanstonds met ons mede en gij zult voortaan het leven kunnen leiden, dat gij u zelf hebt gekozen! Maar wat dezen kerel betreft — wij zullen wel zorgen, dat hij u in de eerste jaren niet kan lastig vallen!

In een oogwenk was de bandiet gebonden en gekneveld en een kwartier later werd hij daar gevonden door de agenten van politie, want Raffles had telefonisch den hooftcommissaris op de hoogte gebracht van alles wat er was voorgevallen.

Maar de jonge vrouw verdween van het tooneel — en men vond haar niet meer terug — zij had zich onder de hoede van den Grooten Onbekende gesteld.

De volgende aflevering (No. 476) bevat:

DE SPOORWEGCONCESSIE.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.